

Μνήμων

Τόμ. 7 (1979)

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΜΝΗΜΩΝ

ΤΟΜΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

Δ. ΛΟΥΛΕΣ : 'Ο βρετανικός τύπος για τη ναυμαχία του Ναβαρίνου •
B. KREMMYΔΑΣ : Καταγραφή των εμπορικών πλοίων του 'Ηρακλείου
το 1751 • PENA ΣΤΑΥΡΙΔΗ - ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ : 'Ανέκδοτες επιστολές του
Γ. Σκληρού στον Γ. Ν. Πολίτη • T. E. ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ : Χρησιμοποι-
κό εικονογραφημένο μονόφυλλο των άρχων του 18ου αιώνα • A. ΠΟ-
ΛΙΤΗΣ : Προσπάθειες και σχέδια του Φοριέλ για μία δεύτερη έκδοση της
συλλογής των ελληνικών δημοτικών τραγουδιών • Φ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟ-
ΠΟΥΛΟΣ : Χειρόγραφα Φουρνά Εύρυτανίας • I. K. ΧΑΣΙΩΤΗΣ : 'Η
διπλωματική αλληλογραφία των Bouligny - Mabili (τέλη 18' - αρχές 19'
αίωνα) • Γ. ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΣ : Ληστές και λησταντάρτες στην Κεν-
τρική 'Ελλάδα το 1835 - 1836 • K. ΛΑΠΠΑΣ : Γύρω από τον 'Αλέ-
ξανδρο 'Ησφα και τις λιθογραφίες του • T. E. ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ : Σχό-
λιο στη «δεύτερη» έκδοση της 'Εγκυκλοπαίδειας του Πατούσα (1710)
• ΟΛΓΑ ΚΑΤΣΙΑΡΑΗ : 'Ο Ρήγας Φεραίος. Νέα στοιχεία από τα αρχεία
της Τεργέστης • ΠΡ. ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΗΣ : Στρατιωτική συμφωνία Βρε-
τανίας - 'Ελλάδας (9 Μαρτίου 1942) • H. FLEISCHER : 'Αντίποινα
των γερμανικών δυνάμεων Κατοχής στην 'Ελλάδα 1941 - 1944 •
BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ 1976

ΑΘΗΝΑ 1978 - 1979

**ΑΝΕΚΔΟΤΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ Γ. ΣΚΛΗΡΟΥ ΣΤΟΝ
Γ. Ν. ΠΟΛΙΤΗ. Από τις «παλιές καλές μέρες της
Ιένας» στην «ανίερων πραγματικότητα» της
βιοπάλης στην Αίγυπτο**

PENA ΣΤΑΥΡΙΔΗ - ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

doi: [10.12681/mnimon.199](https://doi.org/10.12681/mnimon.199)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΣΤΑΥΡΙΔΗ - ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ P. (1979). ΑΝΕΚΔΟΤΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ Γ. ΣΚΛΗΡΟΥ ΣΤΟΝ Γ. Ν. ΠΟΛΙΤΗ. Από τις «παλιές καλές μέρες της Ιένας» στην «ανίερων πραγματικότητα» της βιοπάλης στην Αίγυπτο. *Μνήμων*, 7, 18-45.
<https://doi.org/10.12681/mnimon.199>

ΑΝΕΚΔΟΤΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ Γ. ΣΚΛΗΡΟΥ ΣΤΟΝ Γ. Ν. ΠΟΛΙΤΗ

**‘Από τις «παλιές καλές μέρες της ‘Ιένας» στην «άνιερων
πραγματικότητα» της βιοπάλης στην Αίγυπτο**

Στὸ ἀρχεῖο τοῦ Γιώργου Ν. Πολίτη βρέθηκαν μετὰ τὸ θάνατό του πέντε ἐπιστολὲς τοῦ Γ. Σκληροῦ.¹ Παραλήπτης τῶν ἐπιστολῶν εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Γιώργος Πολίτης, ὁ μεγαλύτερος στὴν ἡλικία ἀπὸ τοὺς τέσσερις γιοὺς τοῦ Νικολάου. Τὰ τέσσερα πρῶτα γράμματα καλύπτουν μιὰ περίοδο τεσσάρων περίπου μηνῶν, ἀπὸ τὶς 27 Ἰουλίου 1910 ὡς τὶς 2 Δεκεμβρίου τοῦ ἴδιου χρόνου κι ἔχουν σταλεῖ ὅλα ἀπὸ τὴ Ρωσία. Ἡ πέμπτη ἐπιστολὴ εἶναι γραμμένη τὸ Μάρτιο τοῦ 1913 κι ἔχει σταλεῖ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Εἰδικότερα, τὰ τρία πρῶτα γράμματα ὁ Σκληρὸς τὰ γράφει στὸ Ταταρίνο, προάστιο τῆς Μόσχας — ἡ λέξη Ταταρίνο εἶναι γραμμένη δύο φορές μὲ κυριλλικούς χαρακτήρες καὶ μία μὲ λατινικούς — καὶ τὸ τέταρτο στὴν Πετρούπολη. Ἡ τοπογραφικὴ ἐνδειξὴ τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς εἶναι τὸ προάστιο τοῦ Καῖρου Ζεϊτούν, ὅπου καθὼς εἶναι γνωστὸ, ἐγκαταστάθηκε ὁ Σκληρὸς μετὰ τὴν ἀφίξή του στὴν Αἴγυπτο. Ἡ χρονολόγησις τῶν γραμμάτων γίνεται ταυτόχρονα καὶ μὲ τὸ παλιὸ καὶ μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον· στὸ δεύτερον γράμμα ὑπάρχει μόνον μία ἡμερομηνία, μὲ τὴν ἐνδειξή, ὡστόσο, «παλ. ἡμ.» (παλαιὸ ἡμερολόγιον). Οἱ τέσσερις ἀπὸ τὶς ἐπιστολὲς ἀπευθύνονται προσωπικὰ στὸ Γιώργο Ν. Πολίτη, ἐνῶ μία μόνον, τῆς Πετρούπολης, ἔχει τὴν προσφώνησιν «Φίλοι μου». Ὅλες οἱ ἐνδείξεις, ὅπως θὰ δοῦμε, πείθουν ὅτι οἱ «φίλοι» στοὺς ὁποίους ἀπευθύνεται ὁ Σκληρὸς εἶναι ὁ Γιώργος Πολίτης, ὁ Φῶτος Πολίτης κι ὁ Γιάννης Ἀποστολάκης. Στὸ κείμενον, ἄλλωστε, καὶ τῶν ὑπόλοιπων γραμμάτων, χρησιμοποιεῖ πολλὰς φορές τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ πληθυντικοῦ, ἐννοώντας πάντα τοὺς τρεῖς παραπάνω φίλους του. Ὑπογράφει εἴτε μὲ τὸ ὄνομά του, Γιώργος, εἴτε μὲ τὸ πραγματικό του ἐπώνυμον, Κωνσταντίνιδης.

Ἐκεῖνο ποὺ συνδέει τὰ τέσσερα πρῶτα γράμματα μὲ τὸ τελευταῖον, παρὰ τὴ μεγάλη χρονικὴ ἀπόστασιν ποὺ ὑπάρχει μεταξύ τους, εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἀποτελοῦν τοὺς δείκτες, ὅχι μόνον τοὺς χρονικοὺς ἀλλὰ καὶ τοὺς οὐσιαστικούς, τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους μιᾶς περιόδου τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Σκληροῦ ποὺ τὴ σκεπάζει ἡ σιωπὴ. Μᾶς δίνουν ἐπιτέλους κάποιο

1. Τὶς ἐπιστολὲς αὐτὲς εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὶς ἐμπιστευθεῖ ὁ Ἀλέξης Πολίτης, στοῦ ὁποίου τὰ χέρια βρίσκεται καὶ τὸ ἀρχεῖον. Ἀποσπάσματα αὐτῶν τῶν γραμμάτων ἔχω ἤδη χρησιμοποιήσει στὴν εἰσαγωγὴ τοῦ τόμου Δημοτικισμὸς καὶ κοινωνικὸ πρόβλημα, ἐπιμ. Ρ. Σταυρίδης - Πατρικίου, Ἀθ. 1976, σ. μ' - μγ'.

στίγμα γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ παρακολουθήσουμε τὸ μεταβατικὸ στάδιο ἀπὸ τὴ συγγραφικὴ παραγωγὴ ποὺ εἶχε στὴ Γερμανία (1907 - 1909) ὡς τὴν πνευματικὴ καὶ κοινωνικὴ δράση ποὺ ἀνέπτυξε στὴν Αἴγυπτο (1913 - 1919).

Ἡ ἀρχὴ αὐτῆς τῆς δύσκολης πορείας ἐνὸς διανοοῦμενου καὶ ἐνὸς δυνάμει ἐπαναστάτη ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἐνταχθεῖ στὴ ζωὴ ἀντιπαλεύοντας ὄχι μόνον μὲ τὶς γενικὲς δυσκολίες, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ συγκεκριμένα καὶ ἐν πολλοῖς ἄλυστα προβλήματα ποὺ τοῦ δημιουργεῖ ἡ κακὴ κατάσταση τῆς υἡγείας του καὶ τὰ πενιχρὰ οἰκονομικά του, τοποθετεῖται χρονικὰ στὴν ἀνοιξη μὲ καλοκαίρι τοῦ 1910. Τὰ γράμματα πρὸς τὸ Γιώργο Πολίτη, συμπιπτοντας μ' αὐτὴ τὴ φάση τῶν καίριων ἀποφάσεων καὶ τῆς προσαρμογῆς σὲ καινούρια δεδομένα ζωῆς, συνιστοῦν μία πολύτιμη μαρτυρία γιὰ τὸν ἀγώνα τοῦ Σκληροῦ ἀπέναντι στὰ καθημερινὰ ἀδιέξοδα —ἀδιέξοδα ποὺ καθόρισαν ὡς ἓνα σημεῖο τὴν περαιτέρω ζωὴ του καὶ τὸ σύστημα ἰδεῶν του— καὶ ἀποτελοῦν μιὰ χρήσιμη πηγὴ πληροφοριῶν γιὰ τὶς ἀντικειμενικὲς συνθήκες ποὺ ἀντιμετώπισε στὴν προσπάθειά του νὰ τὰ ὑπερβεῖ.

Τὰ ἀδιέξοδα αὐτὰ τῆς καθημερινῆς ζωῆς, στὰ ὁποῖα συνήθως ἀναφερόμαστε παρεκβατικὰ ὅταν πρόκειται νὰ ἀναζητήσουμε τὰ στοιχεῖα τῆς ἰδεολογικῆς πορείας ἐνὸς ἀτόμου, ἀποκοτῶν ἰδιαίτερη σημασία στὴν περίπτωσι τοῦ Σκληροῦ. Ὅχι τόσο γιὰτὶ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ κατανοήσουμε τὶς καμπύλες σκέψης καὶ δράσης ἐνὸς διανοοῦμενου ἀλλὰ κυρίως γιὰτὶ ἐγγράφονται σ' ἓνα φαινόμενο τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας ποὺ ἡ ἐπανάληψή του καθιστᾷ ἀναγκαῖα τοῦλάχιστον τὴν ἐπισήμανσή του. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ συνίσταται στὴν ἀδυναμία τῆς συγκεκριμένης κοινωνίας νὰ ἐκθρέψει καὶ νὰ συντηρήσει ἐπαναστάτες διανοοῦμενους, σὲ ἀντίθεση μὲ ἄλλες εὐρωπαϊκὲς κοινωνίες, οἱ ὁποῖες ἔχουν αὐτὴ τὴ δυνατότητα, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς μηχανισμοὺς ἀντίστασης ποὺ διαθέτουν γιὰ νὰ ἀποδυναμώνουν τὴ δράση τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Παράλληλα, δηλαδή, μὲ αὐτοὺς τοὺς μηχανισμοὺς δημιουργοῦνται καὶ κοινωνικοοικονομικά ἐρείσματα ποὺ μποροῦν νὰ στηρίξουν καὶ νὰ ἐπιτρέψουν νὰ ἐπιβιώσουν φορεῖς νέων ἢ καὶ ἐπαναστατικῶν ἰδεῶν. Τοῦτο, ἄλλωστε, μπορεῖ νὰ μᾶς δώσει καὶ μιὰ ἐξήγησι στὴν εὐλογη ἀπορία γιὰ τὸ πῶς ζοῦσαν στίς μεγάλες εὐρωπαϊκὲς πόλεις τὸ 19ο αἰῶνα, ἀλλὰ καὶ ἀργότερα, οἱ ἡγέτες τόσων ἐπαναστατικῶν κινημάτων. Στὴν ἐλληνικὴ κοινωνία, παράλληλα μὲ τοὺς μηχανισμοὺς ἄμυνας, δὲν ὑπῆρξε κανένα περιθώριο, τοῦλάχιστον ὡς τὴν τρίτη δεκαετία τοῦ 20οῦ αἰῶνα, νὰ δημιουργηθοῦν κοινωνικοοικονομικά ἀντιστηρίγματα γιὰ νὰ ἐπιζήσουν διανοοῦμενοι μὲ ἰδέες ἀμφισβήτησης. Καὶ αὐτὰ ποὺ ἄρχισαν νὰ δημιουργοῦνται ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἦσαν ἐξαιρετικὰ ἰσχνὰ καὶ ἀνισόμετρα μέσα στὸ χρόνο.

Σ' αὐτὴ τὴ διαπίστωση θὰ μπορούσε νὰ ἀντιτάξει κανεὶς σὰν ἐξαίρεση τὸ φαινόμενο ποὺ δημιουργήθηκε μέσα στοὺς κόλπους τοῦ δημοτικιστι-

κοῦ κινήματος. Πράγματι, ὁ δημοτικισμός, ἡ ἰδέα αὐτὴ τῆς γενικότερης ἀμφισβήτησης ὅπως ἐμφανίζεται ξεκάθαρα πλέον στὴν πρώτη δεκαετία τοῦ 20οῦ αἰώνα, βρίσκει περιορισμένα μὲν ἀλλὰ συγκεκριμένα οἰκονομικά καὶ κοινωνικά ἐρείσματα σὲ μιὰ μερίδα τῆς ἐλληνικῆς ἀστικῆς τάξης. Τὰ παραδείγματα εἶναι γνωστά: οἰκονομικὴ ἐνίσχυση τοῦ «Νουμᾶ» καὶ ἄλλων δημοτικιστικῶν ἐντύπων, ἡ χρηματοδότηση δημοτικιστικῶν συλλόγων, ἀπὸ ἐπώνυμους ἐκπροσώπους αὐτῶν τῶν κοινωνικοοικονομικῶν ὁμίλων ποὺ ἔχουν ταυτόχρονα υἱοθετήσει καὶ τὴν ἀντίληψη κάποιου ἰδεολογικοῦ καὶ πολιτικοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας. Ὡστόσο, οἱ περιπτώσεις αὐτὲς δὲν βρίσκονται σὲ καμία ἀναλογία μὲ τὸ φαινόμενο ποὺ θίγουμε ἐδῶ. Ὅχι μόνο γιατί εἶναι περιορισμένες ἀλλὰ κυρίως γιὰ τοῦτο: τὸ δημοτικιστικὸ κίνημα εὗρισκε ἔστω καὶ αὐτὰ τὰ λίγα στηρίγματα μόνο στὸ βαθμὸ ποὺ οἱ στόχοι του δὲν ὑπερφαλάγγιζαν ὀρισμένα ἐθνικὰ καὶ κοινωνικά δεδομένα, τὰ ὁποῖα μπορεῖ μὲν νὰ βρίσκονται πρὸ πέρα ἀπὸ τὴν τρέχουσα ἰδεολογία ἀλλὰ μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ ἔθεταν σὲ ἀμφιβολία τὸ κοινωνικὸ καὶ οἰκονομικὸ status. Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ ἰδέες τοῦ δημοτικισμοῦ καὶ οἱ φορεῖς τους ὑποστηρίχθηκαν ἀπὸ μιὰ ἀστικὴ ἐλίτε ὅσο πρόβαλλαν πολιτικοκοινωνικά καὶ ἐθνικὰ αἰτήματα ἐκσυγχρονισμένα βέβαια ἀλλὰ ὄχι ἐπαναστατικά. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ μέσα ἀπὸ τὴν ἔστω θεωρητικὴ καὶ ἀτελεῖ ἀνάλυση τοῦ Σκληροῦ, γίνεται ἡ σύνδεση τοῦ δημοτικιστικοῦ κινήματος μὲ τὴν ἰδέα τῆς κοινωνικῆς ἀνατροπῆς, τὸ χάσμα—ὄχι μόνο τὸ ἰδεολογικὸ—ἀνοίγεται βαθὺ ἀνάμεσα στοὺς οἰκονομικοὺς στυλοβάτες τοῦ κινήματος καὶ τοὺς ἀμφισβητίες ποὺ ἐμφανίζονται στοὺς κόλπους του.² Ἔτσι, οὔτε μέσα ἀπὸ τὸ κανάλι τοῦ δημοτικισμοῦ θὰ μπορέσει ὁ Σκληρὸς νὰ ἐξασφαλίσει τὴ ζωὴ του καὶ τὴν ἀποκατάσταση τῆς υγείας του γιὰ νὰ ἀφοσιωθεῖ στὸ ἔργο του. Κανένας πλούσιος νεοέλληνας Engels δὲν βρίσκεται νὰ συντηρήσει οὔτε αὐτὸν οὔτε κανέναν ἄλλον ποὺ ἐκτρέφει τὰ ἴδια ὄνειρα. Οἱ ἀλληλογραφικὲς μαρτυρίες ποὺ δημοσιεύονται παρακάτω σχετικὰ μὲ τὴν ἀγωνιώδη προσπάθεια τοῦ Σκληροῦ νὰ ἐγκατασταθεῖ στὴν Ἀθήνα καὶ τὴν πλήρη ἀποτυχία τῶν σχεδίων του ἐνισχύουν μὲ τὸ παραπάνω τὴ διαπίστωση ὅτι ἡ ἐλληνικὴ κοινωνία

2. Εἶναι γνωστὸ ἀλλὰ πάντα ἐντυπωσιακὸ τὸ περιστατικὸ τῆς ἐφημερίδας «Λαὸς» (Νοέμβριος 1908 - Μάιος 1909) ποὺ ἐξέδιδε τὸ «Ἀδερφάτο τῆς Δημοτικῆς» στὴν Κωνσταντινούπολη. Διευθυντὴς τοῦ φύλλου εἶναι ὁ Ν. Γιαννιός, τοῦ ὁποῖου ἡ σοσιαλιστικὴ ἀρθρογραφία ὀδηγεῖ ὄχι μόνο στὸ κλείσιμο τῆς ἐφημερίδας ἀλλὰ καὶ στὴν ἀτόνιση τοῦ ἴδιου τοῦ «Ἀδερφάτου». Κι αὐτό, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ὁ βασικὸς χρηματοδότης Ἀλέξανδρος Πάλλης, ὀργισμένος μὲ τὴν ἰδεολογικὴ κατεύθυνση ποὺ τείνει νὰ πάρει ὁ «Λαὸς» ἀποφασίζει «νὰ κόψει τὴ δόση του» πρὸς τὸ «Ἀδερφάτο», ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀναγγέλλει στὴν Πηνελόπη Δέλτα. (Ἀλληλογραφία τῆς Π. Σ. Δέλτα, ἐπιμ. Ξ. Λευκοπαρίδου, Ἀθ. [1957], σ. 70).

δὲν πρόσφερε κανένα ἄνοιγμα ποὺ θὰ μπορούσε ἐνδεχόμενα ἐκεῖνος ἢ κάποιος ἄλλος ἀμφισβητίας διανοούμενος νὰ ἐκμεταλλευτεῖ. Τελικά, στὴν περίοδο ἐκείνη τέτοιες δραστηριότητες μποροῦν νὰ ἀναπτύξουν εἴτε οἱ φοιτητὲς ποὺ κάνουν σπουδὲς στὸ ἐξωτερικὸ —στὸ χρόνο αὐτό, ἄλλωστε, ἐξαντλεῖται καὶ ἡ κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ ἀνοχή, τῆς ὁποίας ἐπωφελεῖται ὁ Σκληρὸς— εἴτε ὅσοι κάνουν περιθωριακὲς καὶ ἀβέβαιες δουλειὲς πάλι στὸ ἐξωτερικὸ, ὅπως π.χ. ὁ Κώστας Χατζόπουλος καὶ ὁ Νίκος Γιαννιός.

* *

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1910 ὁ Σκληρὸς εἶναι τριανταδύο χρονῶν. Στὴν ἴενα τῆς Γερμανίας, ὅπου σπουδάζει ἱατρικὴ, βρίσκεται ἀπὸ τὸ 1906. Τὸ 1907 ἐκδίδεται στὴν Ἀθήνα τὸ βιβλίον του «Τὸ κοινωνικὸν μας ζήτημα», πού, ὅπως εἶναι γνωστὸ, πραγματεύεται σὲ γενικὲς γραμμὲς τὴ θεωρία τοῦ ἱστορικοῦ ὕλισμοῦ κι ἐκθέτει σχηματικὰ τὶς μαρξιστικὲς ἀντιλήψεις γιὰ τὴν πάλιν τῶν τάξεων καὶ τὸν χαρακτήρα τῶν ἱστορικῶν ἐξελίξεων στὶς εὐρωπαϊκὲς κοινωνίες κι ἰδιαίτερα στὴν ἐλληνικὴ. Ἡ μαρξιστικὴ θεώρηση καὶ τοῦ δημοτικιστικοῦ κινήματος, ἡ ὁποία ἐπιχειρεῖται στὸ βιβλίον προκαλεῖ τὴν ἐπίσης γνωστὴ συζήτηση μεταξὺ τῶν δημοτικιστῶν τῆς ἐποχῆς ἀπὸ τὶς στήλες τοῦ «Νουμᾶ», συζήτηση ποὺ κρατᾷ συνολικὰ δύο χρόνια (1907 - 1909).³ Στὴ διετία αὐτὴ ὁ Σκληρὸς δημοσιεύει στὸ «Νουμᾶ» τέσσερα ἄρθρα. Τὸ «Κοινωνικὸν μας ζήτημα» καὶ τὰ ἄρθρα αὐτὰ ἀποτελοῦν τὸ σύνολο τῆς συγγραφικῆς παραγωγῆς τοῦ Σκληροῦ στὴ Γερμανία. Μ' αὐτὸ τὸ ἔργο, λοιπόν, καὶ μὲ τὴ προσωπικὴ του ἀκτινοβολία διαμορφώνεται, καθὼς ὅλες οἱ πηγὲς μαρτυροῦν, τὸ ἀναμφισβήτητο κύρος του ἀνάμεσα στοὺς Ἑλλήνες διανοούμενους καὶ σπουδαστὲς ποὺ βρίσκονται τότε στὴ Γερμανία. Ἀπὸ τὶς μαρτυρίες ποὺ ἔχουμε —ἀλληλογραφίες, ἀπομνημονεύματα ἢ ἄλλα σχετικὰ κείμενα — φαίνεται καθαρὰ πὼς ἡ ἐπαφὴ ποὺ ἀπέκτησε ἓνα τμῆμα τῆς ἐλληνικῆς διανόησης μὲ τὸ μαρξισμό, ὀφείλεται ἀποκλειστικὰ στὸ Σκληρό. Ἡ ἐπίδραση αὐτὴ τοῦ Σκληροῦ ὑπῆρξε πρᾶγματι καθολικὴ —γιὰ ὅλους τοὺς Ἑλλήνες φοιτητὲς τῶν γερμανικῶν πανεπιστημίων ποὺ συνάντησαν τὸ Σκληρό ἔχουμε μαρτυρίες γιὰ τὴν ἀπὸ μέρους τους υἱοθέτηση τέτοιων ἰδεῶν⁴ — καὶ γιὰ πολλοὺς βαθιὰ μὲν, ἀλλὰ ἄλλοτε μακρόχρονη, ὅπως στὴν περίπτωση τοῦ Γληνοῦ, ἄλλοτε μεσοπρόθεσμη, ὅπως στὴν περίπτωση τοῦ Δελμούζου καὶ ἄλλοτε ἐξαιρετικὰ βραχύχρονη ὅπως στὴν περίπτωση τοῦ Γιώργου καὶ τοῦ Φώτου Πολίτη

3. Τὸ σύνολο τῆς συζήτησης καθὼς καὶ τῶν κειμένων ποὺ σχετίζονται μ' αὐτὴν δημοσιεύονται στὸ Δημοτικισμὸς καὶ κοινωνικὸ πρόβλημα, δ.π. Τὰ ἄρθρα τοῦ Σκληροῦ δημοσιεύονται ἀκόμη στό: Γ. Σ κ λ η ρ ο ῦ, Ἔργα, ἐπιμ. Λ. Ἀ ξ ε λ ο ῦ, Ἀθ. 1976.

4. Ἀναφέρω ἐνδεικτικὰ τὰ ὀνόματα τοῦ Ἀ. Δελμούζου, Δ. Γληνοῦ, Γ. Ἀποστολάκη, Φ. Πολίτη, Γ. Πολίτη, Γ. Παπανικολάου, κ.ἄ.

καθώς και του Γιάννη Ἀποστολάκη. Χαρακτηριστικό για τὸ πόσο ἰσχυρὴ ἦταν αὐτὴ ἡ πνευματικὴ ἀκτινοβολία τοῦ Σκληροῦ στοὺς ἑλληνικοὺς κύκλους τῆς Γερμανίας εἶναι ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὶς βιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσάνθου: «Ἦτο ὁ Σκληρὸς ἰσχυρὰ φυσιογνωμία, δεινὸς συζητητὴς, ὁ ὁποῖος ὅλους ὅσους ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Ἱέναν τῆς Θουριγγίας τοὺς ἔκαμε σοσιαλιστάς: Κ. Χατζόπουλον, Ἀ. Δελμούζον, Φῶτον Πολίτην, ὅστις ὅμως κατόπιν ἐστράφει πρὸς τὰ ὀπίσω».⁵

Ὁ στενότερος πυρήνας τῶν φίλων τοῦ Σκληροῦ ἐκεῖνα τὰ χρόνια τῆς Ἱένας ἀποτελεῖται —ὅπως ἄλλωστε δείχνει κι ἡ ἀναφορὰ τῶν σχετικῶν ὀνομάτων στὰ γράμματα πρὸς τὸ Γιώργο Πολίτη— ἀπὸ τὸν Κώστα Χατζόπουλο, τὸν Ἀλέκο Δελμούζο, τὸ Γιάννη Ἀποστολάκη, τὸ Φῶτο καὶ τὸ Γιώργο Πολίτη, τὸ Δημήτρη Γληνὸ καὶ τὸ γαμπρὸ τοῦ τελευταίου Δημήτρη Χρόνη. Μὲ τὸ Γιώργο καὶ τὸ Φῶτο Πολίτη ὁ Σκληρὸς γνωρίζεται τὸ καλοκαίρι τοῦ 1908, ὅταν φτάνουν στὴν Ἱένα συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν πατέρα τους. Ὁ Γιώργος εἶναι τότε δεκαεννιὰ χρονῶν κι ὁ Φῶτος δεκαοκτώ. Ἀπὸ τὸ Μάιο τοῦ 1907 ὡς τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1908 ἐκδίδανε στὴν Ἀθήνα μαζί μὲ τὸν Κ. Βάρναλη, τὸ Λεάνδρο Παλαμᾶ, τὸν Ναπολέοντα Λαπαθιώτη, τὸ Ρῶμο Φιλύρα κ.ἄ. τὸ περιοδικὸ «Ἡγησώ». Στὸ ἴδιο περιοδικὸ δημοσιεύουν καὶ οἱ δύο ποιήματα μὲ τὸ ψευδώνυμο Λόεγγριν ὁ Γιώργος καὶ Siegfried ὁ Φῶτος.

Στὴν Ἱένα, τὸ ἴδιο καλοκαίρι ὁ Σκληρὸς γνωρίζει καὶ τὸ Νικόλαο Πολίτη, τὸν ὁποῖο καὶ ἐπισκέπτεται κατὰ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου ὅταν πηγαίνει ἓνα ταξίδι στὴν Ἀθήνα. Ἀπὸ τότε χρονολογοῦνται καὶ οἱ στενότερες σχέσεις τοῦ Σκληροῦ μὲ τὴν οἰκογένεια Πολίτη. Μαρτυρίες γιὰ τὶς σχέσεις αὐτὲς καθὼς καὶ γιὰ τὸ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον ποὺ ἔδειξε ἡ οἰκογένεια Πολίτη γιὰ τὴν ἐπαγγελματικὴ τακτοποίηση καὶ τὴν «κοινωνικὴ ἀποκατάσταση» τοῦ Σκληροῦ βρίσκουμε καὶ στὰ γράμματα τοῦ ἴδιου τοῦ Σκληροῦ— «[...] ἰδίως γράψε τῆς μαμᾶς σου τὰ θερμά μου εὐχαριστήρια καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ τὴν τόσο εὐγενικὰ φροντίδα της γιὰ μένα»⁶ — ἀλλὰ κυρίως στὶς ἐπιστολὲς ποὺ ἔστειλε ἡ Μαρία Πολίτη στὰ παιδιά της ὅσο βρίσκονταν στὴ Γερμανία.⁷ Οἱ πληροφορίες ποὺ ὑπάρχουν στὶς ἐπι-

5. Βιογραφικαὶ ἀναμνήσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσάνθου τοῦ ἀπὸ Τραπεζοῦντος, ἐπιμ. Γ. Ν. Τασοῦδη, Ἀθ. 1970, σ. 56. Ὁ Χρυσάνθος γνώριζε τὸ Σκληρὸ ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα, ὅπου εἶχε γεννηθεῖ ὁ τελευταῖος. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐξάλλου ἦταν συνδεδεμένος καὶ μὲ τὸν πατέρα τοῦ Σκληροῦ, Ἠλία Κωνσταντινίδη (βλ. στὸ ἴδιο, σ. 45, 46, 98 224) κι ἐγνώριζε καὶ τὸν ἀδελφὸ του Κωνσταντῖνο Κωνσταντινίδη, ἔμπορο, καθὼς γράφει, στὸ Βλαδιβοστόκ (στὸ ἴδιο, σ. 46).

6. Βλ. ἐδῶ, σ. 42.

7. Τὰ γράμματα τῆς Μαρίας Πολίτη πρὸς τὸ Γιώργο Πολίτη βρίσκονται στὸ ἴδιο ἀρχεῖο τοῦ Γ. Ν. Πολίτη καὶ τὸ περιεχόμενό τους παρέχει πολὺτιμες εἰδήσεις γιὰ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Καὶ πάλι εὐχαριστῶ τὸν Ἀλέξη Πολίτη

στολὲς αὐτὲς εἶναι ἐξαιρετικὰ χρήσιμες ὄχι μόνο γιὰ νὰ ἐντοπίσει κανεὶς τὶς δυσκολίες ποὺ καθόρισαν, ὅπως εἶπαμε καὶ πιὸ πάνω, τὴν πορεία τῆς συγγραφικῆς καὶ κοινωνικῆς δράσης τοῦ Σκληροῦ ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ διαπιστώσει τὶς συγκεκριμένες δυνατότητες ποὺ μπορούσαν νὰ τοῦ προσφέρουν οἱ τότε ἀθηναϊκὲς συνθήκες.

Τὸ χειμῶνα τοῦ 1908 - 1909 ἡ ἐπαφὴ τοῦ Σκληροῦ μὲ τὸ Γιῶργο καὶ τὸ Φῶτο Πολίτη εἶναι πολὺ στενὴ μιὰ καὶ μένουν κι οἱ τρεῖς στὴν Ἴενα κι ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ βλέπονται συχνά. Ἀπὸ τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1909 ὁ Γιῶργος κι ὁ Φῶτος μαζί μὲ τὸ Γιάννη Ἀποστολάκη θὰ ἐγκατασταθοῦν στὸ Βερολίνο καὶ ἡ ἐπαφὴ μαζί του θὰ γίνεῖ ὅπωςδὴποτε δυσκολότερη. Τὸν πρῶτο χρόνο τῆς φιλίας—εἶναι ἡ χρονιά ποὺ ὁ Σκληρὸς ἐτοιμάζεται νὰ δώσει ἐξετάσεις κι ἔχει ἤδη ἀρχίσει ἡ ἀγωνία τῆς κατοπινῆς ἐπαγγελματικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἐξασφάλισης— ἡ Μαρία Πολίτη στέλνει χαιρετίσματα καὶ ρωτᾷ πολὺ συχνά γι' αὐτόν· ἀκόμη σπουδαιότερο, ὥστόσο, φαίνεται πὼς κι ἡ ἴδια ἔχει κατακτηθεῖ ἀπὸ τὴ σοβαρότητα του καὶ τὴν ἐλκυστικὴ του προσωπικότητα καὶ γι' αὐτὸ ρωτᾷ ἐπανειλημμένα «μήπως θὰ πάει καὶ αὐτὸς εἰς τὸ Βερολίνον», πόλη ποὺ τῆς προκαλεῖ μεγάλη ἀνησυχία. Στὶς 5 Αὐγούστου 1909—Σκληρὸς ἔχει πάρει πιά τὸ δίπλωμά του— γράφει στὸ Γιῶργο: «Εἰς τὸν κ. Κωνσταντινίδη νὰ εἰπῇς τοὺς χαιρετισμούς μου καὶ τὰς συγχαρητηρίους εὐχάς μου. Τί σκέπτεται νὰ κάνῃ τώρα; θὰ μείνῃ ἀκόμα στὴ Γένα; ἢ θὰ πάῃ εἰς κανένα ἄλλο μέρος τῆς Γερμανίας; Μήπως στὸ Βερολίνο; Πολὺ θὰ χαρῶ...».⁸ Τὸ Νοέμβριο τοῦ 1909 ὁ Σκληρὸς βρίσκεται στὸ Βερολίνο: «Εἶδα πὼς εἴχατε τὸν Κωνσταντινίδη αὐτοῦ, δὲν ἀμφιβάλλω πὼς θὰ περάσατε ὥραϊα τοῖς ἡμέραις αὐταῖς· διότι ξέρω πὼς τὸν ἀγαπᾶτε καὶ συμφωνεῖτε μαζί του πολὺ».⁹ Οἱ συζητήσεις καὶ οἱ προσπάθειες γιὰ τὴν τακτοποίηση του συνεχίζονται ὅλο τὸ χειμῶνα κι οἱ δύο Πολίτηδες ζητοῦν νὰ λύσουν μὲ κάθε τρόπο τὸ πρόβλημα τοῦ φίλου τους: ἕνας καλὸς γάμος θὰ ἦταν ὅπωςδὴποτε κάποια διέξοδος: «Τί γίνεται ὁ Κωνσταντινίδης» γράφει ἡ Μαρία Πολίτη τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1910, «πρὸ καιροῦ μοῦ εἶχε γράψῃ ὁ Φῶτος νὰ τοῦ εὔρω μιὰ νύφη· ἔβαλα λοιπὸν μία εἰς τὸν νοῦν μου πολὺ καλὴ καὶ μὲ καλὴ προῖκα. Γιὰ τοῦτο λοιπὸν ἐρωτῶ, τί γίνεται; καὶ πότε σκέπτεται νὰ ἔλθῃ ἐδῶ;...».¹⁰

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1910 ὁ Νικόλαος Πολίτης πηγαίνει μαζί μὲ τὴ γυναικά του στὴ Γερμανία νὰ δεῖ τοὺς γιούς του. Στὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς

ποῦ μοῦ ἔδωσε τὴ δυνατότητα νὰ τὰ διαβάσω καὶ νὰ τὰ χρησιμοποιήσω γιὰ τούτη τὴν ἐκδοσὴ.

8. Γράμμα τῆς Μαρίας Πολίτη, χρονολογημένο 5 Αὐγούστου 1909.

9. Γράμμα τῆς ἴδιας, χρονολογημένο 11 Νοεμβρίου 1909.

10. Γράμμα τῆς ἴδιας, χρονολογημένο 18 Ἰανουαρίου 1910.

του ζεύγους Πολίτη στη Γερμανία —ό Σκληρός έχει ήδη φύγει απ' την αρχή του καλοκαιριού για τη Ρωσία— φαίνεται πώς οι συζητήσεις για μιαν ένδεχόμενη εγκατάσταση του Σκληρού στην Αθήνα παίρνουν πιο συγκεκριμένη μορφή. Από το περιεχόμενο των γραμμάτων που δημοσιεύονται εδώ είναι φανερό πώς ο Γιώργος Πολίτης έχει πληροφορήσει το Σκληρό σχετικά με την πρόθεση των γονιών του να φροντίσουν να του βρουν μιá δουλειά στην Αθήνα. Η επιθυμία του Σκληρού να εγκατασταθεί στην Αθήνα, όπως φαίνεται από τις επιστολές, είναι πολύ μεγάλη και το θέμα αυτό επανέρχεται όπως βλέπουμε, επίμονα σ' όλα τα γράμματα. Η Μαρία Πολίτη αρχίζει τις ενέργειες άμέσως μετά την επιστροφή της στην Αθήνα, οι οποίες ωστόσο δεν καρποφορούν παρά το κύρος και τις γνωριμίες που έχει ή οικόγένεια Πολίτη στην Αθήνα. Αρχίζει τις προσπάθειές της από την κλινική του Γερουλάνου αλλά γράφει στις 8 Σεπτεμβρίου του 1910: «Δυστυχώς ούτε σήμερα εύρίσκομαι εις θέσιν να σου γράψω τίποτε θετικόν για τον Κωνσταντινίδη. Η κυρία Λαμπρίδου¹¹ είχε την καλωσύνην να πάη εις την κλινική του Γερουλάνου δυο-τρείς φοραίς[...] Δυστυχώς λείπει και ο Γερουλάνος, εις τον όποιον μπορούσε να πάη ο μπαμπάς σου να τον παρακαλέση. Τέλος, θα προσπαθήσουμε όσο μάς είναι δυνατόν και αν πετύχαμε τίποτε θα ευχαριστηθούμε περισσότερο από έσέ.» Μετά την άποτυχία στην κλινική του Γερουλάνου στρέφεται προς τον Ευαγγελισμό: «χθές έπήγα επίτηδες εις τον Ευαγγελισμό για να ρωτήσω. Λοιπόν παιδί μου σου λέγω ότι και δύσκολο πολύ είναι να μη εκεί μέσα και ο μισθός ελάχιστος.»¹² Στο ίδιο γράμμα προτείνει και τη θέση γραμματέως στην Μητρόπολη, την όποία άρνεϊται κατηγορηματικά ο Σκληρός, όπως βλέπουμε στο τρίτο γράμμα που δημοσιεύεται εδώ.¹³ Μια άλλη ιδέα είναι του στρατιωτικού γιατρού: «(...) έντός όλίγου θα γίνη διαγωνισμός δια στρατιωτικούς ιατρούς (...) θα έχη αν δεν άπατῶμαι 120 δρχ. τον μήνα. Πρέπει όμως να προμηθευθεί πιστοποιητικόν πώς έχει ήλικίαν 26 - 27 έτών (...).»¹⁴ Κι αυτό το σχέδιο ωστόσο ναυαγεί· ο Σκληρός άλλωστε είναι

11. Σύζυγος του λόγιου Ιωάννη Λαμπρίδη και μητέρα της φιλοσόφου Έλλης Λαμπρίδη.

12. Γράμμα της Μαρίας Πολίτη, χρονολογημένο 21 Σεπτεμβρίου 1910. Ένδιαφέρουσες πληροφορίες για την κατάσταση του ιατρικού επαγγέλματος στην Αθήνα μάς δίνει ή συνέχεια της επιστολής: [«...】 πρώτα πρώτα πρέπει να πάη ως υποβοηθός δωρεάν για 4-5 μήνας. Έπειτα βοηθός με 60 - 70 δρχ. τον μήνα. Έννοεις ότι με όλην την έξευτελιστικότητα των μισθών είναι χιλιάδες γιατρουδιών που ζητούν θέσεις και οι όποιοι έχουν χίλια δυο μέσα. Έντελώς άπελπισία. Όσοι έχουν ιδιωτικά κλινικά έχουν τους βοηθούς των, αλλά και εκείνοι γλισχρότατα πληρωμένοι. Οι περισσότερες κλινικές δέν πάνε καλά».

13. Βλ. εδώ, σ. 42.

14. Γράμμα της ίδιας, χρονολογημένο 26 Σεπτεμβρίου 1910.

πιὰ τριανταδύο χρονῶν. Ἡ ἀπογοήτευση τῆς Μαρίας Πολίτη εἶναι μεγάλη ὅταν βλέπει πιὰ πὼς οἱ προσπάθειές της δὲν καταλήγουν πουθενά: «Πολὺ λυποῦμαι ὅπου δὲν κατωρθώσαμε τίποτα γιὰ τὸν καϋμένο τὸν Κωνσταντινίδη. Καὶ γιὰ μᾶς θὰ ἦτο εὐχάριστον νὰ ἔμενε εἰς τὰς Ἀθήνας, διότι καὶ τώρα ποὺ λείπετε θὰ εἶχα ἕναν ἄνθρωπον νὰ μιλάω γιὰ σᾶς καὶ σεῖς πάλιν ὅταν θὰ εἴσθε ἐδῶ, θὰ εἶχατε ἕναν φίλον καλὸν καὶ εἰλικρινῆ καὶ ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς ὀφελοῦσε εἰς πολλὰ».¹⁵

*
* *

Τὸ θέμα τῆς ἐπαγγελματικῆς καὶ οἰκονομικῆς τακτοποίησης τοῦ Σκληροῦ ἀποτελεῖ, ὅπως εἶδαμε, ἕναν ἀπὸ τοὺς κύριους ἄξονες τῶν τεσσάρων πρώτων γραμμάτων ποὺ στέλνει στὸ Γιώργο Πολίτη. Ἡ ὑπόλοιπη θεματολογία τῶν ἐπιστολῶν εἶναι ὅπωςδῆποτε πιὸ ἀδύνατη ἀπ' ὅσο θὰ περίμενε κανεὶς νὰ βρεῖ σὲ μιὰ τέτοια ἀλληλογραφία. Ἄν ἐπιχειρήσουμε, λοιπόν, μιὰ ἐννοιολογικὴ διαίρεση τοῦ ὑπόλοιπου περιεχόμενου τῶν γραμμάτων θὰ βροῦμε σὲ γενικὲς γραμμὲς τέσσερις ἐνότητες θεμάτων, μὲ τὰ ὁποῖα ἀσχολεῖται ἢ γιὰ τὰ ὁποῖα ζητάει πληροφορίες. Ἡ πρώτη συνιστᾷ μιὰν ἀναλυτικὴ ἐκθεση τῶν ἀπόψεων του σχετικὰ μὲ τὸ ρόλο τοῦ φωτισμένου ἀτόμου, τοῦ «ἥρωα», ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ, μέσα στὴ σύγχρονη κοινωνία κι ἰδιαίτερα τὴν ἐλληνική. Ἡ δευτέρη ἀφορᾷ στὰ πολιτικοκοινωνικά γεγονότα τόσο τὰ εὐρωπαϊκὰ ὅσο καὶ τὰ ἐλληνικά. Ἡ τρίτη, μᾶλλον περιορισμένη, ἀναφέρεται στὴν πορεία τοῦ δημοτικιστικοῦ κινήματος κι ἡ τέταρτη στὶς προσωπικὲς του σχέσεις. Μιλώντας, λοιπόν, γιὰ ἀδύνατη θεματολογία ἐννοῶ συγκεκριμένα ὅτι ἀπὸ τὴν πραγματολογικὴ πλευρὰ ὁ ἀριθμὸς τῶν ζητημάτων ποὺ θίγει δὲν ἀνταποκρίνεται στὸ πλῆθος τῶν γεγονότων ποὺ ἔχουν συμβεῖ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ ἀπὸ τὴ θεωρητικὴ πλευρὰ, ἢ θεμελίωση τῶν ἀπόψεων ποὺ ἐπιχειρεῖ δὲν ἔχει οὔτε τὴ μεθοδολογικὴ αὐστηρότητα ποὺ ὑπάρχει στὰ ἄρθρα του, οὔτε τὰ «μαρξιστικά» στοιχεῖα ποὺ ἀποτελοῦσαν καὶ τὴν ἰδιαιτερότητα τῆς ἀνάλυσής του.

Ἡ ἀδυναμία αὐτὴ πρέπει βέβαια νὰ ὀφείλεται ὥς ἕνα μεγάλο βαθμὸ στὸ ἄγχος ποὺ τοῦ προκαλοῦν τὰ προσωπικά του προβλήματα, στὴν παραμονή του σ' ἕνα τόπο ὅπου οἱ εἰδήσεις ποὺ τοῦ ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι λιγοστές, καὶ στὸ ὅτι ὁ παραλήπτης τῶν ἐπιστολῶν του κι οἱ φίλοι του ὄντας κι αὐτοὶ μακριὰ ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ παρακολουθήσουν τὴ γοργὴ ἐξέλιξη τῶν γεγονότων καὶ νὰ τοῦ μεταφέρουν τὸ κλίμα ποὺ ἐπικρατεῖ ἐκεῖ.

Ὡς πρὸς τὴν πρώτη θεματολογικὴ ἐνότητα ποὺ ἐξαντλεῖται οὐσιαστικά στὸ πρῶτο γράμμα καὶ ποὺ ἀναφέρεται στὸ πρόβλημα τῆς σύνδεσης τῆς θεωρίας μὲ τὴν πράξη, σύνδεσης ἀπαραίτητης, κατὰ τὸ Σκληρό,

15. Γράμμα τῆς Ἰδίας, χρονολογημένο 29 Ὀκτωβρίου 1910.

γιά τη δημιουργία ενός επαναστάτη ή ενός «ήρωα», εκείνο που κυρίως ξενίζει είναι ή χρησιμοποίηση του τελευταίου αυτού όρου από τὸ μαρξιστὴ Σκληρό. Εἶναι φανερό βέβαια ὅτι τὸν μεταχειρίζεται ἀναφερόμενος στὸν ὄρο που υἱοθετεῖ ὁ Γιώργος Πολίτης στὸ δικό του γράμμα καὶ που ἀποτελεῖ ἄλλη μιὰν ἐνδειξη, στὶς τόσες, τοῦ νιτσεικοῦ κλίματος, ἀπ' τὸ ὁποῖο δὲν ἔχει ἀκόμη κατορθώσει νὰ ξεφύγει ὁ κύκλος ἐκεῖνος τῶν Ἑλλήνων διανοουμένων. Ἐντούτοις, τὸ βάρος τῆς ἀνάλυσης τοῦ Σκληροῦ, που δὲν ἔχει καμιὰ σχέση μ' αὐτὸ τὸ κλίμα, πέφτει στὴν περιγραφὴ τῶν εἰδικῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ «ήρωα», χαρακτηριστικῶν ὡς ἓνα πολὺ μεγάλο βαθμὸ ψυχολογικῶν. Ἡ κοινωνικὴ διάσταση τοῦ προβλήματος ὑπάρχει, βέβαια, ἀλλὰ πολὺ λιγότερο ὑπογραμμισμένη ἀπ' ὅσο θὰ περίμενε κανεὶς ἔχοντας ὑπόψη τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο προσεγγίζει παρόμοια θέματα στὰ πρόσφατα γραφτά του, τρόπο που ἀποκλείει σχεδὸν κάθε ἄλλη πηγὴ τῆς ἀνθρώπινης δράσης ἐκτὸς ἀπὸ τὶς συγκεκριμένες κοινωνικὲς συνθήκες. Βέβαια, στὸ γράμμα του ἀναφέρεται καὶ σ' αὐτὲς τὶς συνθήκες ἀλλὰ κατὰ τρόπο ἐντελῶς παρεκβατικό: εἶναι τὰ σημεῖα ὅπου ἀναζητᾷ τὶς αἰτίες γιὰ τὴν ἔλλειψη ἑνὸς τέτοιου «ήρωα» στὴν ἐλληνικὴ κοινωνία. Χωρὶς νὰ μπαίνει σὲ λεπτομέρειες μιλάει χαρακτηριστικὰ γιὰ «τέκνα τυχοδιωκτικῆς, ἐκτάκτως ἀτομιστικῆς κοινωνίας» καὶ ὁμολογεῖ ὅτι «πλούσια χαρίσματα ψυχῆς, μυαλοῦ καὶ χαρακτῆρος ἀδύνατο νὰ δώση μονομιᾶς τὸ σάπιο περιβάλλον μας».¹⁶

Τέτοιες τάσεις που φανερώνουν κάποια μεθοδολογικὴ σύγχυση ὑπάρχουν κυρίως στὸ μεταγενέστερο ἔργο του. Τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς που ἔχουμε στὰ χέρια μας θὰ μπορούσε, ὅμως, νὰ ἐνισχύσει τὴν ἄποψη ὅτι ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Γερμανίας, στὴ σκέψη τοῦ Σκληροῦ ὑπάρχουν τὰ σπέρματα μιᾶς μεταγενέστερης ἰδεολογικῆς στροφῆς που ἐκφράζεται καὶ στὸ ἐπίπεδο τῆς θεωρητικῆς ἀνάλυσης καὶ στὸ ἐπίπεδο τῆς πολιτικῆς ἐπιλογῆς. Ἡ ἄποψη αὐτὴ γιὰ τὸ κατοπινὸ του ἔργο στοιχειοθετεῖται κυρίως μὲ βάση τὰ «Σύγχρονα προβλήματα τοῦ ἐλληνισμοῦ» (Ἀλεξάνδρεια, 1919), ὅπου ἐκεῖνο που τοῦ καταλογίζουν εἶναι τόσο ἡ θεωρητικὴ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸ μαρξισμό ὅσο καὶ ἡ πολιτικὴ ἀποδοχὴ τοῦ βενιζελισμοῦ.

Ἐντούτοις, ὡς πρὸς τὴ θεωρητικὴ στάση τὰ ρήγματα που ὑπάρχουν στὴ μεθοδολογία του, δὲν πιστεύω πὼς ἐξαφανίζουν τὸ κύριο σύστημα σκέψης που ἀκολουθεῖ καὶ που ἀποτελεῖ τὴ ραχοκοκαλιά τῶν κειμένων του. Καὶ τὸ σύστημα αὐτὸ παραμένει πάντοτε ἡ σχηματικὴ ἐκείνη μαρξιστικὴ ἀνάλυση που ὑπάρχει καὶ στὸ «Κοινωνικὸ μας ζήτημα». Ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴ ἐπιλογὴ που ἀπορρέει ἀπὸ αὐτὴ τὴν

16. Βλ. ἐδῶ, σελ. 39.

ἀνάλυση, ὑπάρχει ὅπωςδῆποτε μιὰ ἀντίφαση ἀνάμεσα στὰ γραφόμενά του πρὶν τὸ 1910 καὶ μετὰ τὸ 1914. Ὡστόσο, ἡ ἀντίφαση αὕτη δὲν παίρνει τὴ μορφή τῆς ὀριστικῆς ἀπόρριψης τοῦ μαρξισμοῦ καὶ τῶν σοσιαλιστικῶν ἰδεῶν ὅπως στὴν περίπτωση ὀρισμένων ὁπαδῶν του, π.χ. τοῦ Δελμούζου ἢ τοῦ Φώτου Πολίτη. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀντίφαση καὶ τὴν ἰδεολογικὴ «ἀσυνέπεια» ποὺ ἐκφράζει ἡ μερίδα ἐκείνη τοῦ διεθνοῦς σοσιαλιστικοῦ κινήματος ποὺ ἀκολουθεῖ τὶς ρεφορμιστικὲς ἀρχὲς τῆς δευτέρας Διεθνοῦς, ὅπως διαμορφώνονται κυρίως μετὰ τὸ 1914 καὶ μὲ τὶς ὁποῖες ταυτίζεται ὁ Σκληρός. Μποροῦμε, δηλαδή, νὰ ποῦμε ὅτι ἡ πορεία ποὺ ἀκολουθεῖ εἶναι σχηματικὰ ἢ ἀκόλουθη: Ὁ Σκληρός ἐμπνέεται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Γ. Πλεχάνωφ, ὁ ὁποῖος στὰ πρὶν ἀπὸ τὸν α' παγκόσμιον πόλεμον χρόνια ἐκφράζει στὸ ἐπίπεδο τοῦ διεθνοῦς σοσιαλιστικοῦ κινήματος τὴ μαρξιστικὴ «ὀρθοδοξία». Μὲ τὴν κρίση ποὺ ξεσπάει στοὺς κόλπους τῆς δευτέρας Διεθνοῦς τὸ 1914, ὁ Σκληρός τόσο στὸ θέμα τοῦ πολέμου ὅσο καὶ ἀργότερα στὸ θέμα τῆς Ὀκτωβριανῆς Ἐπανάστασης υἱοθετεῖ καὶ πάλι τὶς θέσεις τοῦ Πλεχάνωφ. Γι' αὐτὸ καὶ στὸ μεταγενέστερο ἔργο του θὰ δεχτεῖ τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ πολέμου καὶ θὰ καταδικάσει τὴν Ὀκτωβριανὴ Ἐπανάσταση. Ὅσο γιὰ τὶς γενικότερες ἀντιλήψεις του θὰ εἶναι καὶ πάλι ἀντίστοιχες μὲ τὶς ἀντιλήψεις ποὺ ἐπικρατοῦν στὴ διεθνῇ Σοσιαλδημοκρατία. Ἔτσι, στὰ ἑλληνικὰ πλαίσια, δέχεται τὸ βενιζελισμό, γιὰ τὸν ὁποῖο πιστεύει ὅχι μόνον ὅτι ἀνταποκρίνεται στὶς ἐπιδιώξεις τῶν προοδευτικῶν ἀστῶν ἀλλὰ κι ὅτι, σύμφωνα μὲ τὴ σοσιαλδημοκρατικὴ ἀνάλυση, θὰ ὁδηγήσει τὴν ἑλληνικὴ κοινωνία στὸ προχωρημένο ἐκεῖνο στάδιο ποὺ θὰ ἐπιτρέψει τὴν παραπέρα σοσιαλιστικὴ ἀλλαγὴ.

Στὴν ἴδια ἐπιστολή, καὶ μέσα ἀπὸ τὴ μακροσκελὴ ἀνάπτυξη τῶν ἀποψεῶν του γιὰ τοὺς «ἥρωες», ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ ἐπισημανθεῖ εἶναι ὅτι στὴν παράγραφο ποὺ μιλάει γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τὸ ἔργο του, μεταχειρίζεται τὴ λέξη «ἐπαναστάτης»: «Ὑπερεκτιμᾷς πολὺ τὴν ἀξία μου καὶ φουσκωμένα βέβαια, βλέπεις τὸ «μεγάλον» μου δῆθεν ἔργο (...) Τὸ μεγαλεῖο ἀρχίζει ἀπὸ τὴ θετικὴ δημιουργικὴ ἐργασία καὶ ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ στὴν πράξη τῶν προτεινομένων μεταρρυθμίσεων πρῶτα αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ ἐπαναστάτη.»¹⁷ Καθὼς βγαίνει καθαρὰ καὶ ἀπὸ ἄλλες προσωπικὲς του μαρτυρίες, ὁ Σκληρός ἐνθ' ἔδινε μεγάλη σημασία στὸ ἔργο ἐνὸς θεωρητικοῦ, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά πίστευε πὼς τὸ θεωρητικὸ ἔργο εἶναι ἀσήμαντο ὅταν δὲν μετατρέπεται σὲ ἐπαναστατικὴ δράση. Ὡστόσο, σ' αὕτὴ τὴ δράση δὲν μπόρεσε νὰ δοθεῖ ποτέ. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι τὸν καιρὸ ποὺ ἔμεινε στὴ Γερμανία ἐλάχιστα ἀναμείχθηκε πρακτικὰ στὴν πολιτικὴ σοσιαλιστικὴ δραστηριότητα τῶν ἐκεῖ φοιτητῶν παρὰ τὴ σημαντικὴ ἐπίδραση ποὺ

17. Βλ. ἐδῶ, σ. 37.

άσκησε ο ίδιος και το έργο του στη διαμόρφωση των επαναστατικών ιδεών τους εκείνη την εποχή.¹⁸

Το αίτημα της ένταξης του Σκληροῦ στην κοινωνική και πολιτική δράση, αίτημα και του ίδιου και των θαυμαστών του, πραγματοποιείται σέ πολύ μικρό βαθμό ανάμεσα στα χρόνια 1908-1909. Ωστόσο κι η ελάχιστη αυτή συμμετοχή σ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τις δραστηριότητες παύει ἐντελῶς κατὰ τὴν τελευταία φάση τῆς διαμονῆς του στὴ Γερμανία. Τὴν ἀποχὴ αὐτὴ τοῦ Σκληροῦ, ὁ Χατζόπουλος τὴν ἀποδίδει ὄχι μόνο στίς δυσμενεῖς συνθήκες τῆς ζωῆς του ἀλλὰ καὶ σὲ πολιτικούς λόγους, καταλογίζοντας του συγκεκριμένα αὐτὴ τὴν τάση πρὸς τὸ βενιζελισμό γιὰ τὴν ὁποία μιλήσαμε πρὶν πάνω. Ἀσχετα, ἐντούτοις, ἀπὸ τὴν ἐξέλιξη τῶν ιδεῶν τοῦ Σκληροῦ καὶ ἀπὸ τις διαφωνίες πὺ πρᾶγματι ὑπῆρχαν ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὸ Χατζόπουλο, γεγονός παραμένει ὅτι ἀπὸ τὸ 1909 καὶ πέρα ὁ Σκληρὸς δὲν ἔχει καμία δράση. Εἰδικότερα μάλιστα στὸ διάστημα 1909 - 1913 —περίοδο τῆς μέγιστης προσπάθειας πὺ καταβάλλει γιὰ νὰ τακτοποιηθεῖ οἰκονομικὰ καὶ ἐπαγγελματικὰ— δὲν κατορθώνει νὰ πραγματοποιήσει οὔτε τὸ ἓνα τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰ δύο σκέλη πὺ συνθέτουν κατ' αὐτὸν τὴν ἐπαναστατικὴ δραστηριότητα, δηλαδὴ τὴ θεωρητικὴ - συγγραφικὴ παραγωγή. Ἀπὸ τὸ 1913 κι ἔπειτα, ἡ δράση του στὴν Αἴγυπτο εἶναι μὲν πλούσια ἀλλ' εἶναι μόνο δράση διανοούμενου κι ὄχι ἐπαναστάτη οὔτε κἂν πολιτικοῦ. Ἡ σύνδεση τῆς θεωρίας μὲ τὴν πράξη ὅπως τὴν φαντάζεται στὸ γράμμα του πρὸς τὸ Γιώργο Πολίτη δὲν θὰ γίνῃ ποτέ. Ὁ δρόμος πρὸς τὴν ἐνεργὸ πολιτικὴ κίνηση, ἔστω καὶ μὴ σοσιαλιστικὴ ὅπως τὴν ἐρμηνεύει ὁ Χατζόπουλος, εἶναι κλειστός. Καὶ τὸν κλείνουν, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τις ιδεολογικὲς ἐπιλογὲς πὺ τυχὸν κάνει ὁ Σκληρὸς, τὰ ἐμπόδια πὺ γεννοῦν οἱ συγκεκριμένες δυσκολίες τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Τοῦτο, ἄλλωστε, τὸ ἀντιλαμβάνεται σὲ στιγμὲς νηφαλιότητας κι ὁ ἴδιος ὁ Χατζόπουλος, ὁ ὁποῖος παρὰ τὴν ἐπικριτικὴ του στάση γράφει ἤδη τὸ Μάιο τοῦ 1910: «Ἡ ἐγκατάλειψη τοῦ Σκληροῦ μοῦ στοίχισε πολὺ. Δὲν τὸν ἀδικῶ ὅμως γιατί τὸν ἀνάγκασαν λόγοι οἰκονομικοὶ καὶ ὑγείας μαζί».¹⁹ Καὶ λίγους μῆνες ἄργότερα ἐπαναλαμβάνει: «Ὁ Σκληρὸς οὔτε ξέρω πὺ βρίσκεται. Πρὶν καιροῦ ὁ κ. Πολίτης μοῦ ἔγραψε πὺς εἶναι σὲ κάποιο χωριὸ κοντὰ στὴ Μόσκα ζητώντας θεραπεία στὴ φύση. Εἶναι ὁ δυστυχὴς ἄρρωστος κι αὐτὸς εἶναι ὁ κυριότερος λόγος πὺ τραβήχτηκε ἀπὸ κάθε κίνηση».²⁰

18. Λεπτομέρειες γιὰ τις συλλογικὲς προσπάθειες τῶν σοσιαλιστῶν-δημοτικιστῶν τῆς Γερμανίας στὰ χρόνια 1908 - 1910, βλ. στὴν εἰσαγωγὴ τοῦ τόμου Δημοτικισμός καὶ κοινωνικὸ πρόβλημα, ὅ.π., σ. μγ' - μζ.

19. Πενήντα ἀνέκδοτα γράμματα τοῦ Κ. Χατζόπουλου. *Νέα Ἑστία* 62 (1967) 1616.

20. Στὸ ἴδιο, σ. 1746.

*
* *

Ἀπὸ τὰ πολιτικὰ γεγονότα ποὺ συνιστοῦν τὴ δεύτερη θεματολογικὴ ἐνότητα τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Γ. Σκληροῦ στὸ Γ. Πολίτη, ἐκεῖνο ποὺ συγκρατεῖ περισσότερο τὴν προσοχὴ τοῦ ἀναγνώστη εἶναι ἡ ἐκκαθάριση τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, γιὰ τὴν ὁποία ζητάει πληροφορίες ὁ Σκληρὸς στὸ πρῶτο τοῦ γράμμα, στὶς ἀρχὲς Σεπτεμβρίου, δηλαδὴ, τοῦ 1910. Τὸ θέμα, ὥστόσο, ἔχει ἤδη συνταράξει τὴν κοινὴ γνώμη ἀπὸ τὸ χειμῶνα τοῦ ἴδιου χρόνου.

Τὴν ἐκκαθάριση τὴν εἰσηγεῖται ὁ Ἀνδρέας Παναγιωτόπουλος, παλιὸ μέλος τῆς ὁμάδας τῶν «Ἰαπώνων» καὶ ὑπουργὸς Παιδείας τῆς κυβέρνησης Στέφανου Δραγούμη ποὺ ἔχει σχηματιστεῖ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1910. Ἡ κυβέρνηση Δραγούμη διαδέχεται τὴν κυβέρνηση Κυριακούλη Μαυρομιχάλη, εἶναι, δηλαδὴ, ἡ δεύτερη κυβέρνηση μετὰ τὸ κίνημα τοῦ Γουδί, κι ἐξακολουθεῖ φυσικὰ νὰ ἐνεργεῖ κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τῶν αἰτημάτων ποὺ ἔχει ὑποβάλλει ὁ Στρατιωτικὸς Σύνδεσμος. Βάζοντας, ὥστόσο, σὲ δεύτερη μοῖρα τὸ κύριο αἶτημα τοῦ Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου ποὺ ἦταν ἡ ἐκκαθάριση τοῦ στρατοῦ, συντάσσει σχέδια νόμων, ποὺ ψηφίζονται ἄλλωστε σὲ πολὺ σύντομο χρονικὸ διάστημα, γιὰ ἐκκαθάριση τοῦ Δικαστικοῦ Σώματος, τῶν Ὑπουργείων, τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου, τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ τοῦ Πανεπιστημίου. Ἔτσι, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1910, ἡ κυβέρνηση Δραγούμη ἀποφασίζει σύμφωνα μὲ τὸ νόμο ΓΨΛΑ' τῆς 31ης Μαρτίου 1910 «περὶ ἐκκαθαρίσεως τοῦ Πανεπιστημίου» νὰ ἀπομακρύνει δεκαεπτὰ καθηγητὲς τοῦ Πανεπιστημίου ἀπὸ τίς ἔδρες τους.²¹

Δύο ἀκόμη πολιτικὰ γεγονότα ἀναφέρει ὁ Σκληρὸς στὶς ἐπιστολές του: Τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης, γιὰ τὸ ὁποῖο ἀσφαλῶς θὰ ἔχει πληροφορίες ἀπὸ τίς ρωσικὲς ἐφημερίδες, ἀπόδειξε ὅτι δὲν ζητάει εἰδήσεις ἀλλὰ τὴ γνώμη τοῦ Νικολάου Πολίτη, καὶ τὰ γεγονότα τῆς Πορτογαλίας.

Ὅπως εἶναι γνωστὸ, τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1910 ξεσπάει στὴν Πορτογαλία στρατιωτικὸ κίνημα τὸ ὁποῖο ἀνατρέπει τὸ βασιλεῖα Μανουέλ Β' καὶ ἐγκαθιδρύει τὴ δημοκρατία στὴ χώρα. Καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ Σκληροῦ, ὁ Γιδώργος Πολίτης τοῦ ζητάει κάποια ἐρμηνεῖα γι' αὐτὰ τὰ γεγονότα, πράγμα φυσικὸ ἂν σκεφτεῖ κανεὶς πὼς ἡ πορτογαλικὴ Δημοκρατία εἶναι ἡ δεύτερη μετὰ τὴ γαλλικὴ ποὺ ἐγκαθιδρύεται στὴν Εὐρώπη. Ὁ Σκληρὸς δὲν ἀπαντᾷ στὸ σχετικὸ ἐρώτημα λέγοντας ὅτι τοῦ λείπουν

21. Ἀναφορὰ στὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ περιστατικὸ τῆς ἐλληνικῆς πανεπιστημιακῆς ζωῆς ποὺ σχετίζεται μὲ τὸ ἱστορικὸ τῶν κυβερνητικῶν παρεμβάσεων στὰ πανεπιστημιακὰ πράγματα, δὲν ὑπάρχει ἀπὸ ὅσο ξέρω σὲ καμία πολιτικὴ ἱστορία ἢ ἱστορία τῆς παιδείας μας. Τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς σχετικῆς ἐρευνας ποὺ τὸ ἐνῆυσμα τῆς μοῦ ἔδωσαν οἱ ἐπιστολὲς τοῦ Σκληροῦ θὰ δημοσιευτοῦν σύντομα σὲ ξεχωριστὴ ἐργασία.

οί συγκεκριμένες πληροφορίες.

*
* *

Τὸ ζήτημα τῆς πορείας τοῦ δημοτικιστικοῦ κινήματος καλύπτει ἐλάχιστο μέρος τούτης τῆς ἀλληλογραφίας. Τὸ πράγμα εἶναι λίγο περίεργο ὄχι μόνο γιατί ὁ Σκληρὸς καὶ ὁ Γ. Πολίτης εἶναι ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν σημαντικὰ παρέμβει στὴν μέχρι τότε δημοτικιστικὴ κίνηση ἀλλὰ καὶ γιατί τὸ ἴδιο τὸ κίνημα ἔχει σημειώσει στὸ μεταξύ ὀρισμένους σημαντικοὺς σταθμοὺς στὴν ἐξέλιξή του (ἵδρυση τῆς Φοιτητικῆς Συντροφίᾳς, Φεβρουάριος 1910, ἵδρυση τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου, Μάιος 1910). Ὅπως κι ἂν εἶναι, οἱ μοναδικὲς φορὲς ποὺ ὁ Σκληρὸς μνημονεύει τὸ θέμα εἶναι στὸ δεύτερο γράμμα του, ὅταν ρωτᾷει νέα γιὰ τὸν «Νουμᾶ» κι ὅταν ἀναγγέλλει στὸν Γ. Πολίτη ὅτι ἔλαβε «κάμποσα φύλλα νέου σοσιαλιστικοῦ φύλλου «Ἐργάτης» γραμμένου σὲ δημοτικὴ». Γιὰ τὸ «Νουμᾶ» ὁ τόνος του εἶναι ἐλαφρὰ εἰρωνικός: «Πῶς πάει ὁ Νουμᾶς; Τί κοῦρσο βαστᾷ;» Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὸ περιοδικὸ μολονότι φιλοξένησε πρόθυμα τὸ κήρυγμά του καθὼς καὶ τὶς συζητήσεις ποὺ προκάλεσε τὸ βιβλίο του, δὲν πῆρε ποτὲ τὸ ἴδιο, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, σαφῆ θέση ἀπέναντι στὰ προβλήματα ποὺ ἔθετε ὁ Σκληρὸς, τόσο τῆς μαρξιστικῆς θεώρησης τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος ὅσο καὶ τοῦ σοσιαλιστικοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας. Εἶναι φανερό, λοιπόν, ὅτι ὁ Σκληρὸς προσάπτει, μὲ τὸν εἰρωνικὸ αὐτὸ τόνο, στὸν «Νουμᾶ» τὴν ἔλλειψη ἀποκρυσταλλωμένης «γραμμῆς» ποὺ παρουσιάζει καὶ τὴ συνεχῆ ταλάντευση ποὺ ἐπιδεικνύει ὡς τότε στὶς πολιτικὲς του ἀντιλήψεις. Τὴν ἐποχὴ, ὥστόσο, ποὺ γράφει τὸ γράμμα αὐτὸ ὁ Σκληρὸς (Ὀκτώβριος 1910) ἀδικεῖ λίγο τὸ «Νουμᾶ». Τὸ περιοδικὸ ἔχει πιά υἱοθετήσει ὀρισμένες σαφέστερες πολιτικὲς ἀπόψεις καὶ ἀρθρογραφεῖ ἀνεπιφύλακτα ὑπὲρ τοῦ Βενιζέλου. Κατὰ τὰ ἄλλα, ὁ «Νουμᾶς» ἔχει μόλις ἀλλάξει σχῆμα—παίρνει τὸ μεσαῖο σχῆμα ποὺ θὰ κρατήσει πιά ὡς τὸ τέλος τῆς ἐκδόσής του, τὸ 1932— καὶ τὴ θέση τοῦ ἀρχισυντάκτη του, ἀναλαμβάνει ὁ Κώστας Παρορίτης.

Τὸ σοσιαλιστικὸ φύλλο «γραμμένο στὴ δημοτικὴ», ποὺ ἀναφέρει στὸ ἴδιο γράμμα ὁ Σκληρὸς εἶναι ἡ ἐφημερίδα «Ἐργάτης», «ὄργανο τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κέντρου Τουρκίας» ποὺ βγαίνει δυὸ φορὲς τὸ μήνα στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἡ ἐφημερίδα πρωτοκυκλοφορεῖ στὶς 28 Μαΐου τοῦ 1910 καὶ ἡ ἐκδοση τῆς σταματᾷ στὸ δωδέκατο φύλλο, στὶς 5 Δεκεμβρίου 1910. Συντάκτες τῆς εἶναι ὁ Νίκος Γιαννιὸς κι ὁ Στέφανος Παπαδόπουλος ποὺ ἔχουν πρωτοστατήσει καὶ στὴν ἵδρυση τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κέντρου στὴν Κωνσταντινούπολη (1909) Μὲ τὸ Κέντρο αὐτὸ διατηροῦσαν σχέσεις σοσιαλιστικὲς ὁμάδες ἀπὸ τὶς διάφορες ἐθνικὲς κοινότητες ποὺ βρίσκονται στὴν Κωνσταντινούπολη, Ἀρμένιοι, Ἑβραῖοι, Τοῦρκοι, Βούλγαροι καὶ

Ἕλληνες.²²

* * *

Τὰ πρόσωπα πού μνημονεύει στὰ γράμματά του ὁ Σκληρὸς — Ἀλέκος Δελμοῦζος, Κώστας Χατζόπουλος, Γιάννης Ἀποστολάκης, Φῶτος Πολίτης, Δημήτρης Γληνὸς καὶ Δημήτρης Χρόνης — εἶναι ὅλοι ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους συνάντησε στὴ Γερμανία ἀνάμεσα στὰ χρόνια 1907-1909 καὶ οἱ ὁποῖοι μὲ ἐπίκεντρο τὸν ἴδιο εἶχαν στενὰ συνδεθεῖ μεταξύ τους. Στὰ τέλη τοῦ 1910, ὥστόσο, ὅταν ὁ Σκληρὸς γράφει ζητώντας νέα τους, οἱ στενὲς αὐτὲς σχέσεις ἔχουν πιά χαλαρώσει. Οἱ διάφοροι σύνδεσμοι καὶ οἱ ὁμάδες πού εἶχαν ἀποπειραθεῖ νὰ συστήσουν, μὲ στόχους πού ἀναφέρονταν στὰ δημοτικιστικὰ καὶ σοσιαλιστικὰ ἰδεώδη τους, ἔχουν διαλυθεῖ. Οἱ μόνον πού ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκονται μαζί — ἀπὸ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1910 ἐγκαθίστανται στὸ Βερολίνο — εἶναι ὁ Γιώργος καὶ ὁ Φῶτος Πολίτης κι ὁ Γ. Ἀποστολάκης. Ὁ Κ. Χατζόπουλος μένει στὸ Μόναχο, ὁ Δ. Γληνὸς κι ὁ Δ. Χρόνης στὴν Ἰένα κι ὁ Ἀ. Δελμοῦζος ἔχει γυρίσει στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1908.

Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1910, ὁ Δελμοῦζος εἶναι τριάντα χρονῶν καὶ βρίσκεται στὸ Βόλο, ὅπου ἔχει διοριστεῖ διευθυντὴς τοῦ ἐκεῖ Παρθεναγωγείου ἀπὸ τὸ χειμῶνα τοῦ 1908. Τῇ θέσῃ αὐτὴ τὴν ἔχει ἀναλάβει μετὰ ἀπὸ σύσταση τοῦ Νικολάου Πολίτη σὲ μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τῆς πόλης. Οἱ σχέσεις του μὲ τὴν οἰκογένεια Πολίτη χρονολογοῦνται πρὶν ἀπὸ τὴν ἐγκατάσταση τοῦ Φώτου καὶ τοῦ Γιώργου στὴ Γερμανία. Τὸ Σκληρὸ τὸν συναντᾷ στὴ Ἰένα. Ἡ γνωριμία αὐτὴ σημαδεύει τὴ ζωὴ του ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος: «Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ γνώρισα στὴν Ἰένα ἕναν ἄνθρωπο πού σημείωσε σταθμὸ στὴ ζωὴ μου: τὸ Σκληρὸ».²³ Στὴν ἀρχὴ δέχεται ἀνεπιφύλακτα καὶ μ' ἐνθουσιασμό τὸ σύστημα ἰδεῶν τοῦ Σκληροῦ, τὸ ὁποῖο, ὥστόσο, ἀπορρίπτει μετὰ τὴν ἐπιστροφή του στὴν Ἑλλάδα.

Τὴν ἐποχὴ, λοιπόν, πού ὁ Σκληρὸς ζητᾷ νὰ μάθει γι' αὐτόν, ὁ Δελμοῦζος ἔχει πιά δημόσια καὶ ρητὰ διαχωρίσει τὴ θέσῃ του ἀπὸ τὸ Σκληρὸ καὶ τὶς ἀπόψεις του. Συγκεκριμένα, σὲ δύο διαλέξεις πού εἶχε κάνει ἤδη τὸ χειμῶνα τοῦ 1909 στὸ Ἑργατικὸ Κέντρο τοῦ Βόλου μὲ θέμα τὸ βιβλίο τοῦ φίλου του, ὁ Δελμοῦζος εἶχε τοποθετηθεῖ ἐντελῶς ἀρνητικὰ ἀπέναντί του.²⁴ Ἀραγε, ὁ Σκληρὸς νὰ τὸ ἀγνοεῖ;

22. Λεπτομέρειες γιὰ τὸ Σοσιαλιστικὸ Κέντρο τῆς Κωνσταντινούπολης βλ. στὸ Ἀ β. Μ π ε ν α ρ ὀ γ ι α, Ἡ πρώτη σταδιοδρομία τοῦ ἐλληνικοῦ προλεταριάτου, Ἀθήνα 1975, σ. 59 - 60 καὶ Κ. Μ ο σ κ ῶ φ, Ἡ ἐθνικὴ καὶ κοινωνικὴ συνείδηση στὴν Ἑλλάδα, 1830 - 1909, Θεσσαλονίκη 1972, σ. 258.

23. Ἀ λ. Δ ε λ μ ο ῦ ζ ο υ, Μελέτες καὶ Πάρεργα Β', Ἀθ. 1958, σ. 441.

24. Βλ. Τὴν ἀπολογία τοῦ Ἀ. Δελμοῦζου στὸ Ἡ δίκη τοῦ Ναυπλίου (16-28 Ἀπριλίου 1914) στενογραφημένα πρακτικά, Ἀθ. 1915, σ. 305 - 306: «Ἡ δευτέρα καὶ τρίτη

Τὴν ἴδια περίοδο, ὁ Κ. Χατζόπουλος βρίσκεται πάντα στὸ Μόναχο, ὅπου ἔχει ἐγκατασταθεῖ ἀπὸ τὸ 1900. Ἡ ἀναζήτηση στοιχείων σχετικά μετὶς συγκεκριμένες ἀσχολίες του τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1910, ὅταν, δηλαδή, ρωτᾷ γι' αὐτὸν ὁ Σκληρός, μετ' ὁδήγησε γι' ἄλλη μιὰ φορά στὴν πολύτιμη πηγὴ πὺ ἀποτελεῖ ἡ δημοσιευμένη ἀλληλογραφία του μετὸν Νίκο Γιαννιό. Εἶναι φανερὸ ἀπὸ μιὰ ἐπιστολὴ ἀχρονολόγητη μὲν, πὺ τοποθετεῖται, ὅμως στὰ τέλη Ἰουνίου μετ' ἀρχῆς Ἰουλίου τοῦ 1910, ὅτι ὁ Χατζόπουλος βρίσκεται σὲ συνεννοήσεις μετὸ Γιαννιό γιὰ νὰ ἐκπροσωπήσει ἐνδεχόμενα τὸ Σοσιαλιστικὸ Κέντρο τῆς Κωνσταντινούπολης στὸ 8ο Διεθνὲς Σοσιαλιστικὸ Συνέδριο πὺ πρόκειται νὰ γίνεи στὴν Κοπεγχάγη στὶς ἀρχῆς Σεπτεμβρίου τοῦ 1910. Συγκεκριμένα, ὁ Χατζόπουλος ἀπαντώντας προφανῶς σὲ σχετικὴ πρόταση τοῦ Γιαννιοῦ, γράφει: «Ἄν μετ' εἰδοποιούσατε ἔγκαιρα πῶς εἴχατε τὴν ἐπιθυμία νὰ σᾶς ἀντιπροσωπῶ στὴ Κοπενάγη θὰ πῆγαινα μετ' κάθε τρόπο. Τὸ ποθοῦσα νὰ πάω καὶ σὰν ιδιώτης[...].»²⁵ Συνέχεια στὴ συζήτηση αὐτὴ δὲν ὑπάρχει στὰ ἐπόμενα γράμματα τοῦ Χατζόπουλου οὔτε καμία νύξη μεταγενέστερη γιὰ τυχὸν παρουσία του στὸ συνέδριο αὐτὸ τῆς Διεθνoῦς. Τὸ λογικὸ συμπέρασμα στὸ ὁποῖο ὁδηγοῦν οἱ ἀλληλογραφικὲς μαρτυρίες εἶναι ὅτι ὁ Χατζόπουλος δὲν πῆγε στὴν Κοπεγχάγη. Ὁ Γ. Κορδάτος, ὡστόσο, μᾶς πληροφορεῖ κατηγορηματικὰ γιὰ τὸ ἀντίθετο, γράφοντας ὅτι «στὸ σοσιαλιστικὸ συνέδριο τῆς Κοπεγχάγης (Αὐγoυστος 1910) πῆρε μέρος τὸ Σοσιαλιστικὸ Κέντρο τῆς Πόλης μετ' ἀντιπροσώπους του τὸν Κῶστα Χατζόπουλο καὶ τὸ Γ. Κίρκωφ (βούλγαρο σοσιαλιστῇ)».²⁶

Ἡ βεβαίωση τοῦ Γ. Κορδάτου περιέχει τρεῖς πληροφορίες μετ' ἐξαιρετικὴ σπουδαιότητα: α) ὅτι τὸ Σοσιαλιστικὸ Κέντρο τῆς Πόλης —ὀργάνωση πὺ στὰ τέλη της συγκαταλέγονται Ἑλληνες— παίρνει μέρος σὲ συνέδριο τῆς Διεθνoῦς· β) ὅτι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους του εἶναι Ἑλληνας καὶ μάλιστα ὁ Κ. Χατζόπουλος, δηλαδή, ὅτι ὑπάρχει ἄμεση ἑλληνικὴ συμμετοχὴ στὸ συνέδριο· γ) ὅτι ὁ ἄλλος ἐκπρόσωπος τοῦ νεαροῦ καὶ ὀλιγομελοῦς Σοσιαλιστικοῦ Κέντρου εἶναι ὁ Γκέοργκι Κίρκωφ, σημαντικὸ στέλεχος τοῦ βουλγαρικοῦ σοσιαλιστικοῦ κινήματος.

Ἡ πληροφορία σχετικά μετ' μιὰ ὀργανικὴ ἐπαφὴ τοῦ ἑλληνικοῦ σοσιαλιστικοῦ κινήματος —ἔστω καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ σχῆμα μιᾶς τυπικῆς τουρκικῆς

διάλεξις ἦτο ἀνάπτυξη καὶ ἐπὶ κρισις ἐνὸς ἐπιστημονικοῦ βιβλίου τοῦ Σκληροῦ ἐπιγραφόμενου Τὸ κοινωνικὸν μας ζήτημα. [...] Κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θέματός μου ἐπέκρινα διάφορα σημεία τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου, ἀποδείξας μετ' πράγματα τὴν σφαλερὰν κατὰ τὴν γνώμην μου ἀντίληψιν τοῦ συγγραφέως.»

25. Πενῆντα ἀνέκδοτα γράμματα τοῦ Κ. Χατζόπουλου, *Νέα Ἑστία* 62 (1967) 1745.

26. Γ. Κορδάτος, Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑργατικοῦ Κινήματος, Ἀθ. 1956, σ. 172.

ὀργάνωσης— μὲ τὴ δεύτερη Διεθνῇ ἔχει ιδιαίτερη σπουδαιότητα μιὰ καὶ ἡ ἐπαφὴ αὐτῇ, ἂν ὑπῆρχε, θὰ συνιστοῦσε τὸ ἀπαραίτητο στοιχεῖο γιὰ τὴν ἀποκατάσταση μιᾶς «ὀμαλῆς» ἱστορικῆς ἐξέλιξης τοῦ ἑλληνικοῦ ἐργατικοῦ κινήματος σὲ σχέση μὲ τὸ διεθνές. Δηλαδή, τὸ στοιχεῖο ποὺ θὰ μᾶς ἐπέτρεπε νὰ σχηματίσουμε μιὰ εἰκόνα τῆς πορείας του, στὴν ὁποία θὰ ὑπῆρχε συνέχεια καὶ ἡ ὁποία θὰ ἀκολουθοῦσε τοὺς μετασχηματισμοὺς τοῦ διεθνοῦς σοσιαλιστικοῦ κινήματος.²⁷ Ἔτσι, ἐφόσον τὸ στοιχεῖο αὐτὸ εὐσταθεῖ, δείχνει πὼς τὸ ἑλληνικὸ ἐργατικὸ κίνημα δὲν ἀποκτᾷ διεθνῇ ὀργανικὴ ἐπαφὴ ἀπὸ τὸ 1920 ποὺ συνδέεται μὲ τὴν τρίτη Διεθνῇ· τὴν ἔχει ἀπὸ πολὺ νωρίτερα καὶ τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὶς διασυνδέσεις του μὲ τὴ δεύτερη Διεθνῇ. Ἡ σημασία, λοιπόν, ποὺ ἔχει ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἄποψη ἡ συμμετοχὴ τόσο τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κέντρου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὅσο καὶ τοῦ Χατζόπουλου στὸ συνέδριο τῆς Κοπεγχάγης καθιστᾷ ἀπαραίτητο καὶ τὸν ἔλεγχο τῶν λεγομένων τοῦ Γ. Κορδάτου.

Στὸ 8ο διεθνές σοσιαλιστικὸ συνέδριο τῆς Κοπεγχάγης (28 Αὐγούστου - 3 Σεπτεμβρίου 1910) παίρνουν μέρος συνολικὰ οἱ ἐκπρόσωποι εἰκοσιτριῶν χωρῶν. Σύμφωνα μὲ τὰ ἀρχεῖα τοῦ Διεθνοῦς Σοσιαλιστικοῦ Γραφείου, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκπροσώπων τῆς Τουρκίας-Ἀρμενίας (ἐκπροσωποῦνται ἀπὸ κοινοῦ) εἶναι δύο. Ὁ ἓνας εἶναι ὁ Α. Barsegian, ἐκπρόσωπος τοῦ ἀρμενικοῦ κόμματος Daschnaktgoutiou καὶ ὁ ἄλλος ὁ Μ. Varandian, ἐκπρόσωπος τοῦ κόμματος Droschak, ποὺ ἔχει ἔδρα τὴ Γενεύη.²⁸ Πουθενὰ δὲν ἀναφέρεται τὸ Σοσιαλιστικὸ Κέντρο τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἢ ὁ Χατζόπουλος.

Ὅσο γιὰ τὸν Γ. Κίρκωφ, συμμετέχει μὲν στὸ συνέδριο ἀλλὰ ὡς μέλος τῆς ἐπταμελοῦς βουλγαρικῆς ἀντιπροσωπείας μὲ τὴν ιδιότητά του ὡς γραμματέα - ταμία τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Σοδιαλ-δημοκρατικοῦ Κόμματος τῆς Βουλγαρίας.²⁹ Ὁ Γ. Κίρκωφ ἔχει, ἄλλωστε, ἤδη ἐκπροσωπήσει τὸ βουλγαρικὸ σοσιαλιστικὸ κίνημα στὸ Συνέδριο τοῦ Ἀμστερνταμ (1904) ὡς μέλος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Βουλγαρικοῦ Ἐργατικοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος καὶ στὸ Συνέδριο τῆς Στουτγάρδης (1907) ὡς γραμματέας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Βουλγαρικοῦ Σοσιαλιστικοῦ Δημοκρατικοῦ κόμματος.³⁰

27. Μὲ τὴ δεύτερη αὐτὴ ἑλληνικὴ παρουσία θὰ ἔπαιε νὰ μένει ἀπομονωμένο περιστατικὸ καὶ ἡ συμμετοχὴ τοῦ Πλάτωνα Δρακούμη στὸ ἰδρυτικὸ συνέδριο τῆς Β' Διεθνοῦς στὸ Παρίσι (1889).

28. Βλ. *Huitième Congrès socialiste international tenu à Copenhague du 28 Août au 3 Septembre 1910. Compte rendu analytique publié par le secretariat du Bureau Socialiste International*. Gand, Soc. Coop. «Volksdrukkerij», 1911, σ. 41.

29. Στὸ ἴδιο, σ. 41.

30. Βλ. Georges Haupt, *La deuxième internationale 1889 - 1914; étude critique des sources*, Paris, La Haye 1964, σ. 192, 211.

Ἐπομένως, τὰ ὅσα διαβεβαιώνει γι' αὐτὸ τὸ θέμα ὁ Γ. Κορδάτος εἶναι ἀνακριβῆ σὲ ὅλα τοὺς τὰ σημεῖα.

Ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα πρόσωπα ποὺ ἀναφέρονται στὶς ἐπιστολές, ὁ Γιάννης Ἀποστολάκης βρίσκεται στὸ Βερολίνο, ὅπου συγκατοικεῖ μὲ τὸ Φῶτο Πολίτη. Στὴ Γερμανία ἔχει ἔρθει τὸ 1908 μαζί μὲ τὸ Γιώργο καὶ τὸ Φῶτο Πολίτη ἀφοῦ πῆρε τὸ πτυχίον τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἀθήνας. Κατὰ τὴν περίοδον ποὺ ἐξετάζουμε, ὁ Ἀποστολάκης δημοσιεύει τὴν πρώτην του κριτικὴν στὸ «Νουμᾶ» γιὰ τὸ βιβλίον τοῦ Α. Χ. Μπούτουρα: Φιλολογία, ἐκπαίδευσις, κοινωνικὴ μόρφωσις, Ἀθ. 1910.³¹ Ὁ Φῶτος Πολίτης, τὴν ἴδιαν ἐποχὴν, ἀρχίζει ν' ἀσχολεῖται μὲ τὸ θέατρο ἐγκαταλείποντας σιγὰ - σιγὰ τὶς νομικὰς τοῦ σπουδές. Αὐτὸ φαίνεται νὰ τὸ ξέρει ἤδη ὁ Σκληρὸς, γι' αὐτὸ καὶ ρωτᾷ πῶς τοῦ φαίνεται ἡ καινούρια ἐπιστήμη.

Γιὰ τὸ Δημήτρην Γληνὸν, ὁ Σκληρὸς ζητάει εἰδήσεις στὸ τελευταῖον γράμμα του, τὸ Μάρτιον τοῦ 1913, ὅταν βρίσκεται ἤδη στὸ Ζεῖτούν. Ὁ Γληνὸς εἶναι τότε τριανταεὶς χρόνων καὶ ἔχει πᾶν γυρίσει στὴν Ἑλλάδα —ὅπως καὶ ὁ γαμπρὸς του Δημήτρης Χρόνης, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει στὸ ἴδιον γράμμα ὁ Σκληρὸς. Μὲ τὸ Σκληρὸν εἶχαν γνωρισθεῖ στὴν Ἰένα τὸ 1908 καὶ σύμφωνα μὲ τὶς μαρτυρίες τοῦ ἴδιου τοῦ Γληνοῦ ἦσαν στενὰ συνδεδεμένοι ὅλο τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς τοὺς ἐκεῖ.³² Ὁ Γληνὸς φεύγει ἀπὸ τὴ Γερμανία τὸ 1911 καὶ ἔρχεται στὴν Ἀθήνα, ὅπου διορίζεται καθηγητὴς στὸ Διδασκαλεῖον Ἀρσακείου. Τὸ Σεπτέμβριον τοῦ 1912 διορίζεται διευθυντὴς τοῦ Διδασκαλείου Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, θέσην ποὺ κρατᾷ ὡς τὸ 1916. Τὴν ἐποχὴν ποὺ ὁ Σκληρὸς ρωτᾷ γι' αὐτὸν ὁ Γληνὸς ἐτοιμάζει τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν στὰ ἐκπαιδευτικὰ νομοσχέδια, τὴν ὁποία παρουσιάζει στὴ Βουλὴν τὸ Νοέμβριον τοῦ 1913, ὁ τότε ὑπουργὸς παιδείας Ἰωάννης Τσιριμώκος.³³

* *

Τὸ γράμμα ποὺ στέλνει ὁ Σκληρὸς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον δὲν μᾶς δίνει συγκεκριμένους πληροφορίας γιὰ τὴ ζωὴν τοῦ ἐκεῖ. Ἀποτελεῖ κυρίως τὴν ἀδιάψευστην μαρτυρίαν γιὰ τὸ μέγεθος τῆς συντριβῆς ποὺ ὑπέστη στὰ τρία δραματικὰ ἐκεῖνα χρόνια ὅπου εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσει ὄχι μόνον οἰκονομικὰς δυσκολίας καὶ ἐπαγγελματικὰ ἀδιέξοδα ἀλλὰ καὶ τὸ συνεχὲς πρόβλημα

31. Ὁ Νουμᾶς Θ' (1910, Β ἐξ.) 248 - 250.

32. Βλ. Στὴ μνήμην Δημήτρη Α. Γληνοῦ, Ἀθ. 1946, σ. 197, 200.

33. Συντάκτης τῶν νομοσχεδίων ἦταν ὁ Δ. Γληνός. Τὰ νομοσχέδια αὐτὰ τελικὰ ἀπορρίφθηκαν καὶ στὶς σχετικὰς ἐπικρίσεις ἀπάντησε ὁ Γληνός μὲ μιὰ σειρὰ ἄρθρων ποὺ δημοσιεύθηκαν στὴν ἐφ. «Νέα Ἑλλάδα» ἀπὸ 18 Μαρτίου ἕως 15 Ἀπριλίου 1914. Τὰ ἄρθρα τοῦ Γληνοῦ μαζί μὲ τὴ Γενικὴ Εἰσηγητικὴ Ἐκθεσὶν τῶν νομοσχεδίων βγήκαν, ὅπως εἶναι γνωστὸν, ἀργότερα σὲ χωριστὴ ἔκδοσιν μὲ τὸν τίτλον Ἐνας ἄταφος νεκρός. Μελέτες γιὰ τὸ ἐκπαιδευτικὸν μᾶς σύστημα, Ἀθ. 1925.

μα τῆς φυματίωσης, αὐτῆς τῆς ἀρρώστειας πὺν ἦταν τότε ἀθεράπευτη κυρίως γιὰ τοὺς οἰκονομικὰ ἀδύνατους, καὶ πὺν τελικὰ ἐπτά χρόνια ἀργότερα θὰ τὸν στείλει στὸν τάφο. Ὁ «νέος ἐπίπονος ἀγώνας τοῦ βίου», ἡ «σκληρὰ βιοπάλη», ἡ «κτηνώδης», ἡ «ἀνίερος πραγματικότης», ὅπως ὁ ἴδιος λέει, ἦσαν ἐκεῖνα πὺν τὸν ἐξανάγκασαν στὴ σιωπὴ. Ὡστόσο, ὁ κύκλος αὐτὸς τῆς σιωπῆς κοντεῦει πὰ νὰ κλείσει. Ἦδη στὸ γράμμα αὐτὸ ὑπάρχουν ὀρισμένες ἐνδείξεις γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς διάθεσής του. Οἱ πληροφορίες πὺν δίνει στὸ Γ. Πολίτη γιὰ τὴν ὕφεση τῆς ἀρρώστειας του καὶ γιὰ τὴν κάποια σταθεροποίηση τῶν οἰκονομικῶν του, συνδυασμένες μὲ τὴ σαφὴ ἐπιθυμία νὰ ἐπανασυνδέσει τὶς σχέσεις του μὲ πρόσωπα πὺν ἀνῆκουν στὶς «παλιὰς καλὰς ἡμέρες τῆς Ἰένας», δείχνουν ὅτι ἔχει μπεῖ στὴν ἐσωτερικὴ ἐκείνη προετοιμασία πὺν θὰ τοῦ ἐπιτρέψει νὰ ἐπιχειρήσει τὴν ἐξοδο ἀπὸ τὸν κλοιὸ τῆς σιωπῆς.

Ὅμως γιὰ νὰ πραγματοποιηθεῖ αὐτὴ ἡ ἐξοδος χρειάζεται καὶ κάποιο ἐξωτερικὸ ἔναυσμα. Κι αὐτὸ θὰ τὸ δώσουν οἱ ἐκδότες τοῦ ἀλεξανδρινοῦ περιοδικοῦ «Γράμματα» Βύρων Πασχαλίδης καὶ Στέφανος Πάργας πὺν θὰ ψάξουν νὰ τὸν βροῦν γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουν συνεργασία λίγο ἀργότερα. Τὴν πληροφορία πὺς ὁ Σκληρὸς βρίσκεται στὴν Αἴγυπτο σὲ προάστιο τοῦ Καΐρου τοὺς τὴ δίνει ὁ Θ. Νικολοῦδης.³⁴ Εἶναι πολὺ πιθανὸ ὁ Νικολοῦδης—μετέπειτα ἐκδότης τῆς ἐφημερίδας «Πολιτεία», στὴν ὁποία συνεργάστηκε μόνιμα ὁ Φῶτος Πολίτης— νὰ ἔχει μάθει τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἐγκατάσταση τοῦ Σκληροῦ στὴν Αἴγυπτο ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Φῶτο Πολίτη. Ἡ μαρτυρία τοῦ Βύρωνα Πασχαλίδη, ὅπως μᾶς τὴν μεταφέρει ὁ Τ. Μαλάνος, εἶναι χαρακτηριστικὴ καὶ διασταυρῶνεται μὲ τὰ ὅσα λέει ὁ ἴδιος ὁ Σκληρὸς στὸ τελευταῖο γράμμα του: «Μὲ φανερὰ κλονισμένη ὑγεία καὶ πολὺ χαμηλὸ ἠθικὸ [...] ἔδινε τὴν ἐντύπωση ἐνὸς ἀποτυχημένου ἢ ἐνὸς πὺν μόλις εἶχε περισθεῖ ἀπὸ ναυάγιο. Στὸ πρόσωπό του ἦταν αἰσθητὴ μιὰ ψυχικὴ ἀπάθεια, μιὰ ἀηδία, στὰ δὲ λόγια του ἐνοιῶθες τὸν ἄνθρωπο πὺν εἶχε παραιτηθεῖ ἀπ' ὅλα».³⁵

Μετὰ ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ τῶν δύο Ἀλεξανδρινῶν, ὁ Σκληρὸς θὰ στείλει μιὰ ἐπιστολὴ πὺν δημοσιεύεται στὸ περιοδικὸ μὲ τὸν τίτλο «Ὁ σκεπτικισμὸς καὶ ἡ φυλὴ μας».³⁶ Τὸ κείμενο αὐτὸ τοῦ Σκληροῦ θὰ προκαλέσει μιὰ συζήτηση ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ πὺν θὰ κρατήσει ἀρκετὸ διάστημα (1914 - 1915) καὶ στὴν ὁποία θὰ πάρουν μέρος οἱ Ν. Γιαννιῶς,

34. Βλ. Τίμου Μαλάνου, Σελίδες ἀπὸ τὶς «Ἀναμνήσεις ἐνὸς Ἀλεξανδρινοῦ». Ἡ δεῦτερη καὶ τελευταία ἐμφάνιση τοῦ Γ. Σκληροῦ. *Κριτικὰ φύλλα*, τευχ. 2 (Μάρτιος 1971) 145.

35. Στὸ ἴδιο, σ. 146.

36. *Γράμματα*, Ἀλεξάνδρεια 2 (1914) 289 - 291.

Ίων Δραγούμης, Πέτρος Βλαστός, Δημήτρης Ζαχαριάδης, Χρήστος Χρηστούλάκης και Γεώργιος Παπανδρέου.

Ὁ ρόλος πὺν ἔπαιξαν τὰ ἀλεξανδρινὰ «Γράμματα» στὴν ἐπανεμφάνιση τοῦ Σκληροῦ στὸ χῶρο τῶν ἐλληνικῶν ἰδεῶν ἦταν καθοριστικός. Ἀπὸ τὴ δική τους παρέμβαση καὶ πέρα ἀρχίζει ἡ δεύτερη γόνιμη περίοδος τῆς συγγραφικῆς παραγωγῆς του, πὺν θὰ κρατήσει πιά ὡς τὸ θάνατό του.

Σκληρός, Δελμοῦζος, Τριανταφυλλίδης, στὴν Ἰένα (1907).
(Φωτογραφία ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Ε. Π. Παπανοῦτσου, Α. Δελμοῦζος,
Μορφωτικὸ Ἰδρυμα Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, Ἀθήνα 1978.)

Γ. Ν. Πολίτης, Ν. Γ. Πολίτης, Φώτος Πολίτης, 1908. Στο καράβι για τη
Γερμανία· ξεκινούν για τις σπουδές τους.

ΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ *

1

Ταταρίνο 27 VII/9 VIII 1910

Ἀγαπημένε Γιώργο μου,

Τὸ γεμάτο αἴσθημα, εἰλικρίνεια καὶ ἀγάπη γράμμα σου τὸ πῆρα καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσω πὼς μολονότι σὲ μερικὰ σημεῖα μᾶφηρε ἀσύμφωνο ἴσως, στὸ σύνολο ὅμως μὲ συνεκίνησε βαθειά! Καλὰ τῷλεγα πάντοτε πὼς τῇ δικῇ σου τὴν λεπτότητα τῆς ψυχῆς καὶ τὸ βάθος τοῦ αἰσθήματος δὲν τὴν ἔχει κανεὶς μας! Καὶ πολὺ σωστά παραβάλλεις, βέβαια, τὴν ὑπόστασι τῆς ψυχῆς σου μὲ τὸ γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ, πὺν τόσον ἀκατανίκητα σὲ τραβάει· ἐγὼ θᾶλεγα μάλιστα περισσότερο: θᾶλεγα πὼς ὅλη σου ἡ ὑπόστασι ὁμοιάζει μὲ τὸν ἀσύλληπτο αἰθέρα τοῦ ἀχανοῦς, γιατί πραγματι ἔχει κατιτίς τὸ αἰθέριο ἢ ὑπαρξή σου, ζυμωμένη μὲ τὸ ὄνειρο καὶ τὴ φαντασιώδη ραστώνη. Καὶ ὅσο καὶ ἂν ὁ χαρακτήρ εὐρίσκεται στὸν ἀντίθετο πόλο — κι ἴσως ἀκριβῶς γι αὐτὸ — αἰσθάνομαι μία ἀκατανίκητη ἔλξη στὸν ὄνειρώδη σου χαρακτήρα. Γιατὸ — μολονότι ἴσως νὰ μὴν μεῦρουν σύμφωνο σὲ ὅλα τὰ λόγια σου, ὥστόσο μὲ συγκινοῦν βαθειά. Μεγάλα ζητήματα θίγεις στὸ γράμμα σου πὺν γιὰ νὰ τὰ συζητήσῃ κανεὶς ὅπως πρέπει χρειάζονται κόλλες ὀλόκληρες, πρᾶμα πὺν δὲν μπορῶ, βέβαια, νὰ τὸ κάνω σήμερα καὶ πὺν ἀμφιβάλλω ἂν θᾶφερνε καὶ σὲ κανένα ἀποτέλεσμα, γιατί καθένας μας βέβαια ἔχει τίς δικές του τίς ριζωμένες ιδέες, σύμφωνα μὲ τὸ χαρακτήρα καὶ τὴν ιδιοσυγκρασία του (ὅχι τὸ μυαλό του, δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ!) Ἰσως ἄλλωστε ἡ ὑποθετικὴ ἀσυμφωνία μου σὲ μερικὰ σημεῖα νὰ προέρχεται ἀπὸ τὸ ὅτι δὲν κατάλαβα ὀρθῶς τὰ γραφόμενά σου. Ἐνὰ μόνο σοῦ λέω: ὑπερεκτιμᾷς πολὺ τὴν ἀξία μου καὶ φουσκωμένα, βέβαια, βλέπεις τὸ «μεγάλο» μου δῆθεν ἔργο πὺν ἐγὼ σήμερα τὸ θεωρῶ μηδαμινό. Ἐργο, πὺν περιορίζεται σὲ ἀρνητικὴ μόνο κριτικὴ τῶν ἄλλων, δὲν εἶνε μεγάλο. Τὸ μεγαλεῖο ἀρχίζει ἀπὸ τὴν θετικὴ δημιουργικὴ ἐργασία καὶ ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ στὴν πράξι τῶν προτεινομένων μεταρρυθμίσεων πρῶτα αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ ἐπαναστάτη. Αὐτὸ ἀκριβῶς λείπει σὲ μᾶς τοὺς ρωμηούς: ἡ θετικὴ ἐργασία, γιὰ τοῦτο καὶ δὲν μποροῦμε — γιὰ τὴν ὥρα τοῦλάχιστον νὰ εἴμεθα μεγάλοι. Οἱ ὑστερικὲς φωνές μας, τὰ κούφια λόγια, οἱ δυνατὲς παρλάτες μας ὀλίγη σημασία ἔχουν. Γίνονται συνήθως γιὰ τὸ ξεθουασμὸ τοῦ νευρικοῦ μας συστήματος καὶ ἀπὸ τὸ μεγα-

* Οἱ ὑπογραμμίσεις στὰ κείμενα τῶν ἐπιστολῶν, πὺν ἐδῶ δηλώνονται μὲ ὀρθια στοιχεῖα, εἶναι τοῦ ἴδιου τοῦ Σκληροῦ.

λειο απέχουν πολύ, πάρα πολύ. 'Εν γένει, φίλε μου, απορῶ πῶς γυρεύεις τὸ «ιδεῶδες» καὶ τὸν «ἥρωά» σου μέσα στὸ ρωμείκο ἀφοῦ χίλιες φορὲς τὸ εἴπαμε, πῶς τὸ σημερινὸ ρωμείκο σαράβαλο ἀδύνατο νὰ γεννήσῃ πραγματικούς ἥρωας, ἀνθρώπους ὄχι μόνο τῆς σοβαρᾶς πρωτοτύπου καὶ τολμηρᾶς σκέψεως, ἀλλὰ προπάντων καὶ ἀνθρώπους τῆς σοβαρᾶς, ἀθορύβου θετικῆς ἐργασίας καὶ τοῦ σοβαροῦ χαρακτήρος ἀνθρώπους, ποὺ ὑπεράνω τοῦ μικρολογικοῦ, καριερίστικου, ρεκλαμαδίστικου ἐγὼ των νὰ θέτουν τὴν κοινωνικὴν ἰδέαν, τὴν ἀπέραντη ἀγωνία στὸν ἀνθρώπον, στὴν κοινωνίαν καὶ στὴν ἀλήθεια. Τέτοιους ἀνθρώπους, ὁμολογῶ, δὲν τοὺς ἀπάντησα ἀκόμα στὸ ρωμείκο, γιὰ τοῦτο καὶ ἔπαυσα νὰ ζητῶ ἐκεῖ τοὺς ἥρωάς μου· ὁ ρωμηὸς ἀκόμη —καὶ ὁ καλύτερος ἀλλοίμονον— κατὰ βάθος εἶνε ἀτομικιστῆς ἀμειλικτος, ἐγωϊστῆς τοῦ χειρίστου εἶδους, τοῦ πλέον μικρολόγου καὶ ματαιοδόξου, ποὺ κατὰ βάθος πεντάρα δὲν δίνει στὴν κοινωνία, ἐνόσω αὐτὴ δὲν τοῦ χρησιμεύει ὡς ἑδαιφος γιὰ τὴν καρριέρα του, ἢ τοῦλάχιστον δὲν τοῦ διαβάσει τὰ ποιήματά του, τὰ ἄρθρα του ἢ δὲν ἀκούει τίς ἐπαναστατικὲς παρλάτες του! Τὸ κοινωνικὸ αἶσθημα (μὲ τὴν εὐρύτατη σημασία τῆς λέξεως —) μᾶς λείπει ἐντελῶς, γιὰ εἴμαστε τέκνα τυχοδιωκτικῆς, ἐκτάκτως ἀτομικιστικῆς κοινωνίας. Χωρὶς δὲ γενικὸ κοινωνικὸ αἶσθημα δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτες μεγάλο καὶ σοβαρό! 'Ο ἥρωας ἐν γένει κατ' ἐμὲ πρέπει νὰ συνδυάζῃ τὰ ἑξῆς τρία χαρίσματα γιὰ νὰ εἶνε πραγματικὸς ἥρωας 1) πρέπει νὰ ἔχῃ ἀνεπτυγμένο δυνατὰ τὸ κοινωνικὸ αἶσθημα, τὴν ἀγάπην τοῦ γενικοῦ καλοῦ, μιὰ μανία τέλος πάντων, ψύχωση, ιδεῶδες — ὅπως θέλεις πέστο — γιὰ κάτι γενικὸ, ὑπεράνω τοῦ ἀτομικοῦ του ἐγὼ, γιὰ μιὰ ἰδέα ὑπεράνω τῆς ὑλιστικῆς φυτοζωίας. Εἴτε ἰδέα θρησκευτικὴ εἶνε αὐτή, εἴτε ἰδέα ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, εἴτε ὑπὲρ τῆς κοινωνίας, εἴτε ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς ἐπιστήμης — τὸ ἴδιο κάνει, φτάνει ἢ ἰδέα αὐτὴ νὰ εἶνε τόσοσὸν δυνατὴ, ὥστε νὰ πνίξῃ τὸ ἀτομικὸ συμφέρον καὶ νὰ ἀναγκάσῃ ὅλες τίς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀφιερωθοῦν στὴν ἰδέα αὐτή. Τὸ ἄτομο νὰ λησμονηθῇ ἢ μᾶλλον νὰ συγχωνευθῇ μέσα στὴ γενικὴ ἰδέα. Αὐτὸς πρέπει κατ' ἐμὲ νὰ εἶνε ὁ πρῶτος ὅρος τοῦ μεγαλείου. 2) Χρειάζεται τὸ ἄτομο, ἐκτὸς τοῦ ιδεώδους του καὶ τῆς κοινωνικῆς ζέσεώς του, νὰ ἔχῃ καὶ κάτι δικό του, πρωτότυπο, δημιουργικὸ, κάποιο νέο δρόμο, τέλος, νὰ ἀνοίξῃ στὴν κοινωνικὴ διεύθυνση ποὺ πῆρε. 3) ἐκτὸς τοῦ ιδεώδους καὶ τῆς τολμηρᾶς σκέψεως χρειάζεται ἐξάπαντος — γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ὁ τέλειος ἥρωας — καὶ ἱκανότης σὲ σοβαρὴ, θετικὴ ἐργασία, στὴν πρακτικὴ δηλαδὴ ἐφαρμογὴ τοῦ ιδεώδους καὶ τῶν νέων ιδεῶν, ἐδῶ δὲ χρειάζεται ὄχι μόνον σοβαρὸς χαρακτήρ, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ ἐπιβληθῇ ἀλλὰ καὶ μεγάλῃ ἀντοχῇ σὲ σοβαρὴ ἐργασία.

Νὰ ὁ τρίπους ἀπάνω στὸν ὁποῖο μπορεῖ νὰ στηριχθῇ ἓνας πραγματικὸς ἥρωας. 'Εὰν λείπει ἓνα ἢ δύο πόδια του, χάνεται καὶ ὁ ἥρωας... ἢ βγαίνει ἡμιτελής, σπασμένος, ὅπως ἀλλοίμονο εἶνε πολλοί, πολλοὶ τέτοιοι στὸν κόσμον.

Ἐξέτασε τώρα ὅλους τοὺς ρωμηνοὺς γύρω σου, νέους καὶ παλαιούς, συντηρητικούς καὶ ἐπαναστάτας καὶ πές μου μὲ τὴν καρδιά σου: γνωρίζεις ἓνα καὶ μόνο πὸν νὰ ἔχῃ ὅλα μαζί αὐτὰ τὰ χαρίσματα; Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν γνωρίζω δυστυχῶς κανένα. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς εἶνε τὸ τραγικὸ γιὰ μᾶς. Ἐξάπαντος θὰ μᾶς λείπει κάτιτις. Ἀφίνω πιά ἐκείνους πὸν πλέουν «εἰς τὸ πέλαγος τοῦ σχολαστικισμοῦ ἢ τῆς συμφεροντολογίας». Αὐτοὺς θὰ τοὺς διορθώσῃ βέβαια, μόνον ὁ τάφος. Παίρνω τοὺς νέους μας, τοὺς ἐπαναστάτας μας, τοὺς ἡρώας μας. Κοίταξε μόνο καλά: Τί θὰ διῆς; Δίπλα σ' ἓνα προτέρημα, δυὸ ἐλαττώματα. Δὲν πρόφτασαν ἀκόμα νὰ ἐξασφαλίσουν ἓνα καλὸ, ἀμέσως φούμαρα, φωνές, ἀλάνθαστος πάπας καὶ δὲν βλέπουν πὸν πλέουν ἀκόμη σὲ πέλαγος ἐλαττωμάτων καὶ ἀδυναμιῶν. Στὸν ἓνα θὰ βρῆς ἀπαλλαγὴν πλεον ἀπὸ σχολαστικισμοὺς καὶ σωβινιστικὲς προλήψεις, θὰ εἶνε ὅμως βουτηγμένος ἢ σὲ φορικῶδη ἐπιπολαιότητα καὶ ἀμάθεια ἢ σὲ παγετώδη ἀτομικισμὸ - ἐγωϊσμὸ καὶ πολλὰκις συμφεροντολογισμὸ κατωτέρας ποιότητος. Στὸν δεύτερο θὰ βρῆς κάποια τολμηρὴ σκέψη πλεον καὶ πρωτοτυπία, ἀλλὰ ἐξάπαντος συνοδευμένα μὲ φωνές, φούμαρα, αὐτορεκλάμα, μικρολογικὴ πολεμικὴ, ἐν γένει μικρολογικὸ ἐγωϊσμὸ καὶ παγετώδη ἀτομικισμὸ πάλιν κατὰ βάθος. Στὸν τρίτο μορεῖς ἐπὶ τέλους νὰ εὕρῃς κάποια εἰλικρίνεια ιδεωδῶν, κάποιοι εἰλικρινῇ πόνον γιὰ τὴν κοινωνίαν, κάποιοι εἰλικρινῇ αὐτοθυσίαν γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ καὶ συνάμα καὶ ἀνεξαρτησίᾳ σκέψεως καὶ τολμηρᾶς ιδέας, ἔλα ὅμως πὸν καὶ σαυτὸν θὰ λείπῃ κάτιτι: τὸ σπουδαιότερο ἴσως: θὰ λείπει ἢ ἱκανότης σὲ θετικὴ ἐργασία, στήν πραγματοποίησιν στήν πράξιν τῶν ιδεωδῶν του καὶ συνάμα ἔλλειψιν σοβαροῦ χαρακτήρος, πὸν νὰ μπορέσῃ νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ ξαπλώσῃ γύρω του μιὰ ἀπέραντη ἠθικὴ αἴγλη καὶ ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη στὸ ἄτομό του. Μᾶς λείπει λοιπὸν τὸ σύνολον, γιὰ τοῦτο καὶ δὲν μποροῦμε νὰ εἴμεθα τέλειοι ἥρωες. Πλούσια χαρίσματα ψυχῆς, μυαλοῦ καὶ χαρακτήρος, ἀδύνατο νὰ δώσῃ μονομιᾶς τὸ σάπιο περιβάλλον μας! Ἀκόμα θὰ περιμένωμε πολὺ γιὰ νὰ τὰ ἀποκτήσωμε μαζί. Αὐτὰ γιὰ τὴν ὥρα. Τὰ ἄλλα πὸν παρέλειψα τυχόν, κατόπιν. Τὰ δικά μου μένουν ἀκόμα στὸ ἴδιο λυπηρὸ σημεῖο. Τὰ γραφόμενά σου γιὰ τὴν Ἑλλάδα μὲ λυποῦν. Δὲν μπορεῖ κανεὶς στήν ἀνάγκη νὰ περιορισθῇ σὲ μικροσκοπικὲς καὶ χημικὲς ἱατρικὲς ἀναλύσεις; Δὲν πιστεύω νὰ μὴ τοῦ τις ἐμποδίσουν καὶ αὐτές; Γιὰ τὴν ἄλλη κἀθοδό μου, πὸν λὲς χωρὶς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός μου, ὁμολογῶ, δὲν τὴν ἐννοῶ καλά. Ἐξηγήσον καλύτερα, πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ τὸ θαῦμα αὐτό. Ἐν γένει γράφε μου ὅ,τι μπορεῖ νὰ μὲ ἐνδιαφέρει γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Μὴ ξεχνάτε πῶς πλησιάζει χρόνος πὸν εἶμαι ἀποκεκομμένος ἀπὸ τὴν παλὴν ἀγαπητὴ ἀτμοσφαῖρα μου! Διάβασα σὲ μιὰ ρωσσικὴ ἐφημερίδα γιὰ τὸν καθαρισμὸ τοῦ πανεπιστημίου μας ἀπὸ 17 καθηγητᾶς (ποιοὶ εἶναι αὐτοί;) καὶ γιὰ κάποια ἀπόπειρα δολοφονίας κατὰ τοῦ Γαβριηλίδου τῆς «Ἀκροπόλεως». Τί συμβαίνει; Τί λέει ὁ πατέρας σου ἐν γένει γιὰ τὴν κάτω κατάστασιν καὶ γιὰ τὸ ζή-

τημα της Κρήτης; Τὰ σέβη μου, ἐννοεῖται, ἐὰν εὐρίσκονται ἀκόμα αὐτοῦ;
Σᾶς ἀσπάζομαι ὅλους νοερῶς

δικός σου
Γιῶργος

Στὸ περιθώριο τῆς πρώτης σελίδας :

Χαιρετίσματα στὴν καλή σου νοικοκυρά. Ἀπ' τὸν Φῶτο, δὲν ἔχω ἀκόμα ἀπάντηση. Καὶ περιμένα νὰ μάθω τόσα ἀπ' αὐτόν. Μὴ μὲ συνερίξεσθε καὶ μὴ μὲ ξεχνάτε φίλοι μου. Γειά σας.

2

Tatarino 13 IX (παλ. ἡμ.)

Φίλε μου,

Τὸ δελταράκι σου τὸ πήρα. Τοῦ κάκου περιμένα ἐκτενέστερο γράμμα σου. Εἶνε φαίνεται νόμος χωρὶς ἐξαίρεση τὸ τῆς παροιμίας: «μάτια ποὺ δὲν βλέπονται γρήγορα λησμονιοῦνται». Τί νὰ γίνῃ· ὑποτάσσομαι στὰς συνεπειὰς τοῦ νόμου αὐτοῦ χωρὶς μεμψιμοιρία. Τοῦ Φώτου τὴν σιωπὴ πρὸ πάντων δὲν τὴν ἐπερίμενα γιατί ἄλλοτε ἦταν τακτικώτερος· μήπως ἔχει τίποτα ἐναντίον μου; μήπως τὸν πείραξε ἡ ἀπότομος εἰλικρίνεια τοῦ τελευταίου γραμματός μου; Ἄν ξέρεις τίποτα σχετικό, γράψε μου, κοινοποιώντας καὶ τὴν διεύθυνσή του. Χαίρω ποὺ βρῖσκεσθε σὲ τέτοιο καλὸ μέρος ποὺ ὀφείλει ὁ Ἀποστολάκης τόσο λαμπρὲς ἐντυπώσεις. Νᾶνε ἄραγε μυστικὸ αὐτές; Τὰ κατ' ἐμὲ βρῖσκονται στὸ ἐξῆς σημεῖο: ἡ ἀρρώστεια μου βρῖσκεται ἀπὸ τινος σὲ ὕφεση, τὴν ὁποίαν ἂς τὴν θεωρήσωμε ὡς καλυτέρευση καὶ ἂς ἐδῇθοῦμε νὰ διαρκέσῃ ἐπ' ἀπειρον. Νὰ μείνω περισσότερο ἐδῶ δὲν μπορῶ γιατί ἄρχισε τὸ ἐπίφοβο γιὰ μένα «ρωσσικὸ κρύο». Πρέπει νὰ φύγω γιὰ κάποιον νοτιώτερον καὶ ἐλπίζω προσεχῶς νὰ πάρω χρήματα ἀπὸ τὸν ἀδελφό μου καὶ νὰ ξεκινήσω ἀπ' ἐδῶ. Τῇ Ρωσσίᾳ ἀπεφασίσθη ὀριστικῶς νὰ τὴν ἐγκαταλείψω γιὰ πάντα· σ' αὐτὸ κατώρθωσα ἐπὶ τέλους νὰ πείσω ὅλους τοὺς συγγενεῖς μου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δυστυχῶς ἐξαρτῶμαι ἀκόμη οικονομικῶς. Ὅσον ἀφορᾷ ὁμως τὸν τόπον τῆς ἐκλογῆς ὑπάρχει διχογνωμία. Οἱ συγγενεῖς μου ἐν γένει γνωρίζοντες τὸν «κοινωνικόν» μου χαρακτήρα καὶ τὴν τάσιν μου πρὸς τὴν Ἑλλάδα, προσπαθοῦν ἀκριβῶς νὰ μὲ ἀπομακρύνουν ἀπὸ αὐτήν, ὑποδεικνύοντες μὲ τρόπον ἄλλος τὴν Αἴγυπτον καὶ ἄλλος τὴν Σάμον ἢ τοῦλάχιστον κανένα νησί τοῦ Αἰγαίου. Ἐγὼ βέβαια ἂν εἶχα δικά μου χρήματα θὰ προτιμοῦσα τὴν Ἀθήνα, γιὰ νᾶμαι σὲ καλύτερο τόπο καὶ πλησιέστερα στὰ ἰδανικά μου. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τὸ ζήτημα τῶν πρακτικῶν ἐξετάσεων καὶ τώρα μποροῦσα νὰ διευθυνθῶ στὴν Ἀθήνα, ὅπου ἐκλέγων καμιά εἰδικότητα μποροῦσα σιγὰ - σιγὰ νὰ δημιουργήσω πόρους βίου, τὰ ὀλίγα δηλαδὴ ἐκεῖνα κερομάτια, τὰ ὁποῖα θὰ μοῦ

δώσουν ἐπὶ τέλους τὴν τόσον ἐπιθυμητὴν οικονομικὴν μου ἀνεξαρτησίαν. Στὰ πρῶτα βήματά μου, τοὺς πρώτους μῆνας τοῦλάχιστον, μπορῶ νὰ ἐλπίζω εἰς 120 φράγκα τὸν μῆνα ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μου, ὅπως μοῦ τὸ ἐδήλωσαν ἤδη. Κατὰ πόσον θὰ μπορέσω νὰ ζήσω μὲ 120 φρ. στὴν Ἀθήνα, ἢ ἄλλου, αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω βέβαια. Πρέπει ὅμως κατ' ἀνάγκην νὰ τὸ δοκιμάσω καὶ ἴσως ἐκεῖ ἐπὶ τόπον φανῇ κανένα μονοπάτι ἢ καμμιὰ διέξοδος. Τὸ σχέδιό τῆς κλινικῆς ποὺ γράφεις δὲν εἶνε κακό, θάθελα ὅμως νὰ ξέρω περισσότερες λεπτομέρειες. Τί εἶδους ὑπηρεσίες θὰ ἀναλάβω σαυτὴν. Ποῖαι θὰ εἶνε αἱ ἀπώτεροι βλέψεις μου; Τί ἐνδολίες θὰ μπορῶ νὰ περιμένω ἀπὸ τὴν κλινικὴν; Ἐὰν μπορεῖς νὰ μοῦ γράψης λεπτομέρειες, θὰ εὐχαριστηθῶ. Θὰ μείνω ἐδῶ ἀκόμα ἕως ὅτου πάρω ἀπάντησίν σου. Γράψε μου μόνον τὸ ταχύτερον καὶ ἐννοεῖται εὐελκρινῶς γιὰ νὰ μὴν αὐταπατώμεθα, κοινοποιῶν καὶ τὴν γνώμην τοῦ πατέρα σου γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐν γένει. Ἐν πάσει περιπτώσει ἐὰν πάρω ἀρκετὰ χρήματα ἀπὸ τοὺς δικούς μου θὰ προτιμήσω νὰ διευθυνθῶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα στὰς Ἀθήνας, καὶ ἀπ' ἐκεῖ βλέποντας καὶ κάνοντας ἢ μπορῶ νὰ μείνω ἐκεῖ, ἐὰν εὕρω εὐνοϊκὲς συνθήκες, ἢ νὰ τραβήξω γιὰ τὴν Αἴγυπτο ἢ Σάμον. Ἄν ὅμως μοῦ στείλουν λίγα χρήματα θὰ ἀναγκασθῶ νὰ κατευθυνθῶ στὴν Αἴγυπτον, ὅπως ἀμέσως ἀρχίσω τὴν προᾶξιν μου γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὸ ψωμί μου. Ἐν πάσει περιπτώσει ἀκόμη κάμποσες μέρες θὰ εἶμαι ἐδῶ, ὥστε νὰ προφθάσῃ ἡ ἀπάντησίς σου. Γράψε μου λοιπὸν ἀμέσως. Καὶ πάλιν οὐ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράφεις μερικὰ νέα σας, τώρα μάλιστα ποὺ γύρισε καὶ ἀπὸ τὸ Μόναχο. Ἐξή μῆνες, ἀθεόφοβοι, μὲ βαστάτε στὸ σκοτάδι γιὰ πράγματα, ποὺ ἄλλοτε καθημερινὰ τὰ συζητούσαμε καὶ δὲν αἰσθάνεσθε καμμιὰ τύψη συνειδήσεως! Τῶξερα πὼς ἡ νεότης εἶνε ἀδιάφορη καὶ σκληρὴ στὸν ξένο πόνο, μὰ ὅχι καὶ σὲ τόσο βαθμὸ φίλε μου. Καλὰ τὸ λέει ἡ παροιμία. «Ὁ χορτάτος δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὸν πεινασμένο». Σεῖς ἐπειδὴ τὰ ξέρετε καὶ τὰ παραξέρετε ὅλα τὰ νέα, νομίζετε πὼς γιὰ τὸν ἄλλο δὲν ἔχουν ἀξία. Γράψε μου λοιπὸν κάτιτις πρῶτα γιὰ σένα, τὸν Ἀποστολάκη καὶ Φῶτο. Τί νέο προσθέσατε στὸ μυαλὸ καὶ στὴν ψυχὴ σας; Πράγματι ὁ Φῶτος ἄφησε ὀριστικῶς τὴν νομικὴν καὶ τί σπουδάζει; πὼς δὲ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸ του στὴν νέα ἀτμόσφαιρα ποὺ ἐξέλεξε; Τί γίνεται ὁ Κώστας, ὁ Ἀλέκος; σὲ τί νερὰ πλέουν; Πὼς πάει ὁ Νουμᾶς; Τί κοῦρσο βαστά; Τίποτε ἀπὸ τὰ παλιὰ; τίποτα νέα; Σήμερα ἔξαφνα πῆρα ἀπὸ τὴν Πόλιν κάμποσα φύλλα νέου σοσιαλιστικοῦ φύλλον «Ἐργάτης» γραμμένο σὲ δημοτικὴ καὶ ἀρκετὰ *aufgeklärt* στὰ ζητήματα ποὺ θίγει. Εἶνε νὰ ἀπορέσῃ κανεὶς μὲ τὴν ἐξέλιξιν ποὺ ἔγινε τώρα τελευταῖα στὴν οἰκογένειά μας. Γράψε μου γιὰ ὅλα. Γιὰ τὰ ἄλλα ζητήματά μας ποὺ ἔθιξα στὸ προηγούμενο γράμμα μου, καμμιὰ ἄλλη φορὰ ποὺ κατ'ἀλληλῃ ἀπὸ σήμερα. Περιμένω γρήγορα νέα σας.

Δικός σας.

Κωνσταντινίδης.

Στὸ περιθώριο τῆς πρώτης σελίδας :

Γειά σου Ἀποστολάκη! Καμιά ἄλλη φορὰ θὰ τὰ πῶ μαζί σου ἐν ἀνέσει, ἀπαντώντας καὶ στὸ τελευταῖο γράμμα σου. Πότε γιὰ κάτω;

3

Ταταρίνο 6/19 X 1910

Γειά σου Γιώργο!

Τὰ γράμματά σου τὰ πῆρα. Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς φροντίδες σας γιὰ μένα, ιδίως γράψε τῆς μαμᾶς σου τὰ θερμὰ μου εὐχαριστήρια καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ τὴν τόσο εὐγενικὰ φροντίδα τῆς γιὰ μένα. Ποτές δὲν θὰ ξεχάσω τὰ εὐγενῆ τῆς αἰσθήματα. Δυστυχῶς, ὅμως, φίλε μου, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα δὲν θὰ μπορέσω νὰ κατασταλάξω στὴν Ἀθήνα ὅπως τὸ ἐπιθυμοῦμε ὅλοι μας. Θέσιν γραμματέως τῆς Μητροπόλεως δὲν μπορῶ βεβαίως νὰ δεχθῶ, διότι ἔχω ἀκράδαντον ἀπόφασιν νὰ μὴν ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὴν ἰατρικὴν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ. Μόλις ἔτσι μπορῶ νὰ συγκεντρωθῶ καὶ νὰ κάμω κατιτὶ σαυτῇ. Καὶ πρέπει ἐξάπαντος, γιὰτὶ δὲν μπορῶ νὰ ἐλπίζω ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἀκόμη ὑποστήριξιν ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μου, οἱ ὅποιοι ὅπως βλέπεις, μὲ τὶς ἀοριστίες των μὲ βαστοῦν ἀκόμα ἐδῶ στὴν Ρωσσία καὶ Κύριος οἶδε πότε θὰ ξεκολλήσω ἀπ' ἐδῶ. Καὶ ὅλα αὐτά, διότι ἂν καὶ μοῦ ὑπεσχέθησαν μηνιαῖον ἐπίδομα ἅμα φθάσω στὸν νέον τόπον τῆς διαμονῆς μου, δὲν μποροῦν ὅμως νὰ συνεννοηθοῦν καὶ νὰ μοῦ δώσουν τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ μου καὶ τῆς πρώτης ἐγκαταστάσεώς μου ἐπὶ τόπον, ὅχι μεγάλα πράγματα. Ἀπ' αὐτὸ μπορεῖς νὰ καταλάβῃς ἀπὸ ποίας «συνθήκας» ἐξαρτῶμαι. Ἔτσι βέβαια δὲν μπορῶ νὰ σκεφθῶ γιὰ τὴν Ἀθήνα, ὅπου χρειάζονται περισσότερα ἐφόδια ἀπὸ τὰ ἰδικά μου, γιὰτὶ καὶ μόνος σου τὸ λὲς πὼς ἡ βιοπάλη ἐκεῖ εἶνε δεινὴ, οἱ ἀντίπαλοί μου καλύτεροι ἀρματωμένοι ἀπὸ μένα, γιὰτὶ καὶ χρήματα περισσότερα ἔχουν καὶ ὑγίαν στερεὰν καὶ ἐτοιμὴ ἄδεια στὴν τσέπη. Ἐγὼ δὲ εἶμαι ἀναπένταρος, σάπιος καὶ χωρὶς ἄδεια. Ἐὰν εἶχα ἀρκετὰ χρήματα ὥστε νὰ περιμένω ἕνα ἔτος τοῦλάχιστον ἢ ἐπὶ τέλους ἂν εἶχα σιδερένια ὑγεία, ὥστε νὰ ριχτῶ ἄφοβα στὴ βιοπάλη, ὑποφέροντας ἐπὶ τινα καιρὸν καὶ στερήσεις κλπ., τότε τὸ πράγμα θὰ ἦτο εὐκόλον. Τὸ δυστύχημά μου ὅμως εἶνε καὶ ἦταν πάντοτε ὅτι μοῦ ἔλειπαν δυὸ σπουδαιότατα ἐφόδια, ἄνευ τῶν ὁποίων ὅλα μάταια: ὑγεία καὶ χρήμα. Γιὰ τοῦτο μὲ τὶς σημερινές μου συνθήκες θαρρῶ τὸ καλύτερον εἶνε νὰ πάρω τὴν πρὸς τὴν Αἴγυπτον ἄγουσαν, ὅπως ἀμέσως ἀρχίσω νὰ κερδίζω κατιτίς, ἐξασφαλίζων ἔτσι τὸ ψωμί μου καὶ κατόπιν βλέποντας καὶ κάνοντας. Καὶ ἐκεῖ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ καταλήξω, ἅμα ἐξασφαλίσω τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ μου· ἐλπίζω δὲ νὰ μὴν ἀργήσῃ ἡ ἡμέρα αὕτῃ· ἐν πάσει περιπτώσει θὰ μείνω ἀκόμη ἐδῶ ἀρκετὲς ἡμέρες καὶ ἴσως καὶ βδομάδες ὥστε

νὰ προφτάσῃ καὶ ἀπάντησί σου· ὥστε γράψε μου ἀμέσως, κοινοποιῶν τὰ κατ' ἐσᾶς. Ἀπορῶ μὲ τὴ σιωπὴ τοῦ Φώτου. Ὑστερα ἀπὸ τόσο ζωηρὸν καὶ σχεδὸν («ὑπερφυσικόν») ἐνδιαφέρον πὺν ἐδείκνυε γιὰ τὴν τύχη μου ἀκόμα πρὸ κάμποσων μηνῶν, τώρα: πλήρης ἀδιαφορία καὶ σιωπὴ. Τί συμβαίνει; μήπως τὸν πείραξε τὸ τελευταῖο γράμμα μου; ἢ μήπως βρίσκεται κι ἐκεῖνος σὲ ἀνώμαλη ψυχικὴ κατάστασι ὅπως κι ἐγώ; Φώτισε με σὲ παρακαλῶ ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ, κοινοποιῶν συνάμα καὶ τὴν διεύθυνσίν του (καθὼς καὶ τοῦ Χατζόπουλου, ἐὰν τὴν ξέρεις) γιὰτὶ θέλω νὰ τοὺς γράψω. Θὰ λυπηθῶ πολὺ ἐὰν ἡ διαγωγὴ του αὐτὴ ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν εἶχε καμιά σοβαρὴ βάση, ἀλλὰ ἀπλῶς ἦταν ἀποτέλεσμα «ἀδιαφόρου τεμπελιᾶς». Ἐλπίζω ὅμως νὰ εἶχε σοβαρότερη βάση καὶ ιδίως κάποια ψυχικὴ δυσθυμία ἢ ἐν γένει ἀνωμαλία καὶ ὡς τοιαύτη, βέβαια, συγχωρητέα. Τὰ τῆς Πορτογαλίας δὲν τὰ ξέρω καλά, ἄκρες μέσες, ἐπομένως δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτα τὸ ἀσφαλές. Δὲν διαβάζω ἐδῶ ἐφημερίδες μεγάλες. Γράψε μου ἐσὺ γιὰ ὅλα, ιδίως τὰ δικὰ μας πὺν μᾶς ἐνδιαφέρουν ἀμέσως. Σᾶς ἀσπάζομαι νοερῶς μὲ τὸν ἀγαπητὸν Ἀποστολάκη καὶ μένω δικός σας.

Γιῶργος.

4

Πετρούπολη 2/15 XII 1910

Φίλοι μου!

Τὸ δελταράκι σας τὸ πῆρα. Μὲ λυπεῖ ἡ ψυχικὴ κατάστασι τοῦ Ἀποστολάκη, τὴν αἰτία τῆς ὁποίας ἐντελῶς ἀγνοῶ καὶ ἂν δὲν εἶνε μυστικὸ θᾶθελα νὰ τὴν ξέρω· ἀπὸ τρεῖς ἐβδομάδες εὐρίσκομαι ἐδῶ στὴν Πετρούπολι κοντὰ στὴν ἀδελφή μου. Περιμένω κάτι χρήματα καὶ ἅμα τὰ πάρω θὰ φύγω γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ἐλπίζω στὰ κοντά, σὲ κάμποσες ἡμέρες. Στὴν ἀρχὴ σκέπτομαι νὰ βολιδοσκοπίσω τὸ ἔδαφος στὸ Κάιρο· ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἐγκατασταθῶ σὲ κανένα χωριό, ὅχι μικρὸν τοῦ Καῖρου. Ἐν πάσει περιπτώσει θὰ σᾶς γράψω ἐγκαίρως τὰ καθέκαστα τοῦ μέλλοντος βίου μου. Ἡ ὑγεία μου εἶνε ἔτσι κι ἔτσι. Ἐλπίζω νὰ μὴ μοῦ φέρῃ ἐμπόδια στὴν ἐγκατάστασή μου. Ἀπ' τὸ Φῶτο εἶχα γράμμα πρὸ μηνὸς σχεδόν· ἀκόμα δὲν τοῦ ἀπῆντησα. Ἄν τοῦ γράφετε, γράψτε του πὺς πῆρα τὸ γράμμα του καὶ πὺς θὰ τοῦ ἀπαντήσω σὲ πρώτη εὐκαιρία. Ἀπ' τὸ γράμμα του, ἔμαθα πὺς δὲν ἤξευρε τίποτα γιὰ μένα γιὰτὶ ἐσεῖς δὲν τοῦ γράφατε τίποτε. Ὅλοι μας, βλέπω, εἵμαστε ἐξ' ἴσου πλαδαροί. Τί νὰ σᾶς πῶ ἄλλα; Δὲν ξέρω τίποτε, γιὰτὶ ἀπὸ πολλοῦ εὐρίσκομαι σὲ ἀνώμαλη κατάστασι, μακριὰ ἀπὸ τὸν ἐλληνικὸ κόσμον, χωρὶς σοβαρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τίποτε. Θὰ ἀξιωθῶ ἄραγε νὰ ξαναπέσω στὴν παλαιὰ τροχιά μου; Ἄς τὸ εὐχόμεθα. Ἐδῶ μὴν γράφατε. Περιμένετε νεώτερες εἰδήσεις μου καὶ ἅμα

κατασταλάξω οριστικῶς κάπου, τότε μοῦ γράφετε, κοινοποιώντας λεπτομερῶς τὰ δικά σας. Ἐλπίζω ἡ κατάσταση τοῦ Γιώργου νὰ καλυτέρευε ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐγχείρηση. Αὐτὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος. Χαιρετίσματα σὲ ὅλους τοὺς δικούς μας.

Πάντα δικός σας
Κωνσταντινίδης.

Υ. Γ. Ἀπ' τὰς Ἀθήνας δὲν πιστεύω νὰ περάσω.

5

Ζεῖτοὺν 24 ΙΙΙ 1913

Καλέ μου Γιώργο!

Καὶ ἐγὼ μὲ μεγάλη χαρὰ διάβασα τὰ λίγα σου τὰ λόγια. Ὁλόκληρος κόσμος παληῶν προσφιλῶν μου ἀναμνήσεων ξύπνησε μέσα μου. Ἀκριβῶς αὐτὸ φοβόμουν καὶ δὲν ἔγραφα σὲ κανένα. Αὐτὴ ἡ σιωπὴ, τὴν ὁποία μὲ μεγάλη δυσκολία ἐπέβαλα στὸν ἑαυτό μου, ἦταν ἀναπόφευκτη γιὰ μένα, φίλε μου, ὑπὸ τὰς νέας περιστάσεις τοῦ βίου μου. Ἐπρεπε γιὰ ἓνα διάστημα τοῦλάχιστον νὰ ἀπομακρυνθῶ ὁλότελα ἀπὸ τὴν παλιὰ προσφιλὴ μου ἀτμόσφαιρα τῆς ιδέας καὶ τῆς θεωρίας καὶ νὰ κλεισθῶ στὸ κέλφος μου ἀναμετρῶν καὶ τακτοποιῶν καλότερα τίς δυνάμεις μου διὰ τὸν νέον ἐπίπονον ἀγῶνα τοῦ βίου, τὴν σκληρὰν βιοπάλην, τὴν ἀνίερην πραγματικότητα. Καταλαβαίνεις καὶ μόνος σου, φίλε μου, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀνατίμηση αὐτὴ τῶν τιμημάτων μου, ἀρκετὴ ἀλλαγὴ ἐπῆλθε καὶ στίς ιδέες μου καὶ στὸν χαρακτήρα μου. Καὶ ἐὰν εἶνε ἀληθές ὅτι τὰ ἐκάστοτε συναισθήματα ἐπηρεάζουν πολὺ τὰς σκέψεις τοῦ ἀνθρώπου, πρέπει βέβαια κανεὶς νὰ δοκιμάσῃ τὰς δυσκολίας τῆς βιοπάλης, τὰς πικρίας τῆς κτηνώδους πραγματικότητος γιὰ νὰ δώσῃ τὴν τελειωτικὴ μορφὴ στὰς περὶ βίου ιδέας του. Ἀλλ' ἄς ἀφήσουμε τὴ θλιβερὰ φιλοσοφία. Σοῦ τὴν ἀνέφερα γιὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὴν τόση μου σιωπὴ καὶ νὰ σοῦ κάνω νὰ μαντεύσῃς τὸ μέγεθος τῆς τραγωδίας ποὺ τράβηξα ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας. Τὸ ζήτημα τῆς υγείας μου καὶ τὸ οἰκονομικὸ ἦσαν πάντοτε τὸ κέντρον τῆς δυστυχίας μου. Ἦλθα στὴν Αἴγυπτο ἀναπένταρος καὶ ἄρρωστος καὶ ὑπὸ τοιοῦτους τραγικὸς ὁρους ἔπρεπε νὰ ἀρχίσω τὴν βιοπάλην μου. Παραλείπω νὰ σοῦ ἐκθέσω τὸ τί τράβηξα ἕως ὅτου ὅπωςδὴποτε μονιμοποιηθῶ. Τώρα ἡ υγεία μου εὐρίσκεται κάπως σὲ ὕφεση καὶ μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐξασκῶ τὸ ἐπάγγελμά μου. Ἐὰν δὲν μοῦ τὰ χαλάσῃ καὶ πάλιν ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργίση ἡ ὥρα νὰ στερεοποιηθῶ ἐπὶ τέλους οἰκονομικῶς. Τὸ ἴδιον ἐπικατάρατον ζήτημα τῆς υγείας μου μοῦ ἐμποδίζει καὶ τὸν γάμον — ἄλλη πηγὴ τῆς δυστυχίας μου! Ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ κρατῶ σπῆτι ὁλάκερο, εἶμαι ὅμως ὁ μοναδικὸς καὶ θλιβερὸς φύλακός του. Ἐνίοτε πρὸς τὸ βράδυ καθήμενος κοντὰ στὸ σάϊ θυμοῦμαι τοὺς παληοὺς

φίλους καὶ τίς παληὲς καλὲς ἡμέρες τῆς Ἰένας. Ἀλήθεια, ποῦ νὰ βρίσκονται τώρα οἱ τόσοι μου παληοὶ γνώριμοι καὶ φίλοι. Θὰ χαρῶ ἂν μοῦ δώσης εἰδήσεις περὶ Ἀλέκον, Χατζόπουλον, Χρόνη, Γλυνοῦ καὶ περισσοτέρας περὶ Γιάννη. Τὰ περὶ σοῦ καὶ τοῦ Φώτου τὰ περιμένω ἐννοεῖται λεπτομερῶς. Ποιά ἢ περαιτέρω φορὰ τοῦ βίου σας; τὰ ἀπὸ τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας κτλ. Ἐλπίζω καὶ ὁ Φῶτος νὰ μὴν ξεχάσῃ τὸν παληό του φίλο. Γιὰ τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας καὶ τὰ λοιπὰ — κατόπιν σιγά, σιγά. Ἄς ἐνώσουμε πρῶτα σταθερῶς τὰ σῶματα τῆς συγκοινωνίας μεταξύ μας καὶ προφθάνωμε κατόπιν γιὰ ὅλα. Αὐτὰ γιὰ τὴν ὥρα. Χαιρετίσματα σὲ ὅλους. Τὰ δέοντα εἰς τοὺς σεβαστοὺς μου γονεῖς, ιδίως στὴν εὐγενεστάτην καὶ τόσον καλὴν πάντοτε δι' ἐμὲ μητέρα σου. Περιμένω γλήγορα τὴν ἀπάντησιν σοῦ σφίγγω ἀδελφικὰ τὸ χέρι καλὲ μου, ἀθάνατε Γιώργο.

Δικός σου
Κωνσταντινίδης.